

บทที่ 1

ชาวยุโรปค้นพบ สำรวจ และยึดครองดินแดนในทวีปอเมริกา (1492-1682)

อินเดียคือชนพื้นเมืองดั้งเดิมของทวีปอเมริกา จากเอเชียอพยพเข้าสู่อเมริกาเหนือ ตั้งมั่นสร้างอารยธรรมเด่นชัดในดินแดนเม็กซิโก อเมริกากลางและอเมริกาใต้ เอสกีโมเป็นชนพื้นเมืองดั้งเดิมของทวีปอเมริกาอีกกลุ่มหนึ่ง จากเอเชียเข้าสู่อเมริกาเหนือเลือกตั้งมั่นในดินแดนแคนาดา อะลาสกาและ เกาะกรีนแลนด์ซึ่งมีอากาศหนาวเย็น วกิง เป็นคนผิวขาวกลุ่มแรกที่มาเยือนทวีปอเมริกาบริเวณชายฝั่งตะวันออกเฉียงของอเมริกาเหนือ การสำรวจทวีปอเมริกาเริ่มขึ้นในปลายศตวรรษที่ 15 ภายหลังคริสโตเฟอร์ โคลัมบัสค้นพบทวีปอเมริกาในปี 1492 นับแต่นั้นมายุโรปกลุ่มนักสำรวจ ทหารและผู้อพยพต่างพากันหลั่งไหลสู่ทวีปอเมริกาเพื่อทำการสำรวจและยึดครองดินแดนของอินเดีย

1. เหตุการณ์ก่อนปี 1492

1.1 คนอเมริกากลุ่มแรกมาจากทวีปเอเชีย

เชื่อกันว่าช่องแคบเบริง (Bering Strait) ซึ่งขวางกั้นเอเชียกับอเมริกาเหนือ มีระยะทางประมาณ 50 ไมล์หรือ 80 กิโลเมตรในปัจจุบัน ในอดีตพื้นที่ดังกล่าวเป็นแผ่นดินเชื่อมต่อเอเชียกับอเมริกาเหนือเข้าด้วยกัน ด้วยเส้นทางนี้ฝูงสัตว์ใช้ข้ามไปมาเพื่อหาทุ่งหญ้าเป็นอาหาร คนจากเอเชียนิยมตามล่าฝูงสัตว์ข้ามมายังอเมริกาเหนือ ไม่มีใครรู้ว่าคนเอเชียที่มากลายเป็นคนอเมริกากลุ่มแรก (The First Americans) มาอเมริกาเหนือเมื่อไรอย่างแน่นอน ประเมินกันว่ามาอเมริกาเหนือในยุคนินเก่าเมื่อประมาณกว่า 20,000 ปีล่วงมาแล้ว คนอเมริกากลุ่มแรกนี้ได้ชื่อว่าเป็นบรรพบุรุษอเมริกันอินเดียนหรืออินเดียนในปัจจุบัน (American Indians or Indians) เมื่อเวลาผ่านไป จากความเปลี่ยนแปลงของผิวโลกและสภาพภูมิอากาศ พื้นดินที่เคยเดินข้ามไปมาบริเวณช่องแคบเบริงนี้ถูกปกคลุมด้วยน้ำ การอพยพสู่อเมริกาเหนือโดยการเดินข้ามพื้นที่ดังกล่าวต้องสิ้นสุดลง¹

อเมริกันอินเดียน มีรูปร่างหน้าตาคล้ายคนในเอเชียใต้คือผิวสีน้ำตาล ผมดำและ
เหยียดตรง โหนกแก้มสูง มีขนตามตัวเล็กน้อย จมูกโด่งงุ้ม และดวงตาค่อนข้างกลมโต
อเมริกันอินเดียนบางครั้งถูกเรียกว่าคนผิวแดง (Redmen or Redskins) เพราะนิยมทาตัว
ด้วยสีแดง² อเมริกันอินเดียนส่วนใหญ่พอใจกับสภาพภูมิอากาศที่อบอุ่นหรือร้อน เพราะเหมาะแก่
การตั้งมั่นและทำการเพาะปลูก ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงอพยพลงใต้ ในอเมริกาเหนือนิยมตั้งมั่นใน
สหรัฐอเมริกาและเม็กซิโก ในอเมริกากลางและอเมริกาใต้

เอสกิโม (Eskimo) เป็นคนเอเชียกลุ่มที่สองจากไซบีเรียเดินข้ามช่องแคบเบริง
เข้าสู่อเมริกาเหนือ ประมาณกันว่ามาอเมริกาเหนือเมื่อประมาณกว่า 10,000 ปีล่วงมาแล้ว
เอสกิโมมีรูปร่างหน้าตาคล้ายกับคนในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้คือผิวสีน้ำตาลอ่อนหรือเหลือง ผมดำและ
เหยียดตรง หน้าแบนกว้าง จมูกแบนใหญ่ ดวงตาเรียวเล็ก เอสกิโมพอใจกับสภาพภูมิอากาศที่อบอุ่น
หรือหนาวเย็นและรักการตั้งมั่นในทะเลเพื่อหาอาหารเช่น จัปลาก ปลาแมวน้ำและปลาลาวาฟ
ด้วยเหตุผลดังกล่าวในทวีปอเมริกา เอสกิโมนิยมเข้าตั้งมั่นในอะลาสกา ชายฝั่งทางตอนเหนือ
และหมู่เกาะทางตอนเหนือของแคนาดา นอกจากนี้ยังนิยมตั้งมั่นในพื้นที่บริเวณชายฝั่งตะวันตกและ
ชายฝั่งตะวันออกของเกาะกรีนแลนด์ (Greenland) ของเดนมาร์ก และบริเวณแหลมทางตะ
วันออกเฉียงเหนือของไซบีเรียของรัสเซีย รวมทั้งหมู่เกาะในทะเลเบริง³

1.2 อินเดียนในอเมริกากลางและอเมริกาใต้สร้างสรรอารยธรรม

อินเดียนที่เคลื่อนย้ายลงใต้เข้าสู่อเมริกากลางและอเมริกาใต้ต่างพอใจในสภาพภูมิ
ประเทศและภูมิอากาศ เพราะพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นหุบเขาและเนินเขาเตี้ย ๆ เหมาะแก่การเข้าตั้ง
มั่นและแอบซ่อนกำบังหากถูกศัตรูรุกราน ทั้งอากาศก็อบอุ่น แห้ง คินร่วนซุยเหมาะแก่การเพาะปลูก
การรวมตัวของอินเดียนมีการพัฒนาจากกลุ่มเป็นเผ่า สันติสุขและความสงบสุขนำไปสู่การสร้าง
สรรอารยธรรมที่ก้าวไกลกว่าอินเดียนในอเมริกาเหนือ อินเดียนในอเมริกากลางและอเมริกาใต้
ที่สร้างสรรอารยธรรมเด่นมี 3 เผ่าคือ

1. เผ่ามายา⁴ (Maya) เป็นอเมริกันอินเดียนที่สร้างสรรอารยธรรมขึ้นใน
อเมริกากลาง อารยธรรมมายาเจริญขีดสุดในปี 300 ในคริสต์กาล ความเจริญเด่นของมายาคือ
ด้านสถาปัตยกรรมและศิลปกรรม ผลงานคือซากของเมืองและวิหารที่บ่งบอกถึงความวิจิตรงดงาม
ในอดีต นอกจากนี้มายายังสามารถนับวันเดือนปีทำปฏิทิน และประดิษฐ์ตัวอักษรภาพ รวมทั้งมีความ

ชำนาญด้านดาราศาสตร์และคณิตศาสตร์ บริเวณที่มายาตั้งมั่นมาในปัจจุบันคือพื้นที่ตอนใต้ของ เม็กซิโก กัวเตมาลา ฮอนดูรัสและ เอลซัลวาดอร์ ศูนย์กลางของอารยธรรมมายาอยู่ที่กัวเตมาลา เหตุแห่ง การเสื่อมของมายาไม่ปรากฏเด่นชัด

2. เผ่าแอสเท็ค⁵ (Aztec) เป็นอเมริกันอินเดียนที่สร้างสรรอารยธรรมขึ้นใน ดินแดนเม็กซิโก แอสเท็คสืบทอดความเจริญต่อจากมายา ศูนย์กลางของอารยธรรมแอสเท็คอยู่ที่ เมืองเทนอชทิแทน (Tenochtitlan) หรือปัจจุบันคือเม็กซิโก ซิตี้ (Mexico City) จักรวรรดิและอารยธรรมแอสเท็ครุ่งโรจน์ในช่วงศตวรรษที่ 15 ถึงต้นศตวรรษที่ 16 ในปี 1502 ภายใต้อำนาจปกครองของมอนเตซูมาที่ 2 (Montezuma 2) แอสเท็คเจริญขีดสุด อำนาจของ แอสเท็คต้องหมดลงในปี 1521 เมื่อกองกำลังสเปนภายใต้การนำของเฮร์นันโด คอร์เตสเข้า ยึดครองเทนอชทิแทน เม็กซิโก ซิตี้ ถูกสเปนสร้างขึ้นมาใหม่ภายหลังที่ทำลายเมืองเทนอชทิแทน

3. เผ่าอินคา⁶ (Inca) เป็นอเมริกันอินเดียนที่สร้างสรรอารยธรรมขึ้นใน อเมริกาใต้ จักรวรรดิอินคาก่อตั้งขึ้นในปี 1438 เมืองหลวงของจักรวรรดิคือคัชโก (Cusco) ในเปรู พื้นที่ของจักรวรรดิทอดยาวตามแนวชายฝั่งตะวันตกของอเมริกาใต้จากโคลัมเบีย เปรู อีควอดอร์ ชิลี โบลิเวีย และอาร์เจนตินา อินคามีความสามารถในด้านสถาปัตยกรรม วิศวกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสร้างถนนที่ทอดเชื่อมส่วนต่าง ๆ ของจักรวรรดิกับเมืองหลวง ด้าน ศิลปกรรมเช่นงานแกะสลักเครื่องประดับบนโลหะทองคำและโลหะเงิน งานทอเครื่องนุ่งห่มจาก ผ้า และขนสัตว์ล้วนบ่งบอกถึงความมั่งคั่งและความเจริญโดยแท้จริงของอินคา จักรวรรดิอินคา ต้องสลายลงในปี 1532 เพราะพ่ายแพ้ต่อกองกำลังสเปน ภายใต้อำนาจนำของฟรานซิสโก ปิซาร์โร สเปนพยายามทำลายวัฒนธรรมดั้งเดิมของอินคา แต่คงมีอินเดียนโดยเฉพาะอย่างยิ่งในเปรูที่คง รักษาประเพณี วัฒนธรรม กระบวนการทำเกษตรกรรมและการดำเนินวิถีชีวิตเช่นอินคาในอดีตไว้ คงสืบทอดมาถึงปัจจุบัน

1.3 อินเดียนในสหรัฐอเมริกา

อินเดียนในอเมริกาเหนือมีความเจริญน้อยกว่าอินเดียนในอเมริกากลาง และ อเมริกาใต้ ทั้งนี้เพราะมีการแยกตัวออกเป็นหลายเผ่ามากมาย และต่างใช้เวลาส่วนใหญ่ต่อสู้กัน เองระหว่าง เผ่าเพื่อแย่งดินแดนกันที่ทำกิน ตลอดจนสภาพภูมิประเทศและสภาพภูมิอากาศไม่เอื้อ อำนวยในการสร้างสรรค์ความเจริญ อย่างไรก็ตามกล่าวได้ว่าอินเดียนในอเมริกาเหนือรักธรรม

ชาติและชีวิตกลางแจ้ง เชื่อว่าสรรพสิ่งทั้งหลายไม่ว่าจะเป็นก้อนหิน พืช ดวงอาทิตย์ ฯลฯ มีจิตวิญญาณเช่นมนุษย์ การประกอบพิธีกรรมเป็นวิธีการที่อินเดียยเชื่อว่าจะสามารถชักนำให้วิญญาณของสรรพสิ่งที่ตนต้องการรับรู้และให้ความช่วยเหลือ เช่นการประกอบพิธีกรรมและ ต้นขอมเพื่อให้พืชผลเจริญเติบโตงอกงาม หมอผี (medicine men) เป็นผู้นำในการประกอบพิธีกรรม

ในศตวรรษที่ 16 เมื่อคนผิวขาวเข้าสำรวจสหรัฐอเมริกาพบว่ามีอินเดียยในสหรัฐอเมริกาที่มีหลายเผ่า ต่างมีชนบระเพณีและการดำเนินวิถีชีวิตแตกต่างกันออกไป โดยยึดเกณฑ์สภาพภูมิประเทศพอจัดแบ่งอินเดียยออกได้เป็น 5 กลุ่มใหญ่ คือ

1. อินเดียยเขตป่าทางตะวันออก (The Eastern Woodland Indians) เป็นกลุ่มอินเดียยที่อาศัยอยู่บนพื้นที่ทางตะวันออกของสหรัฐอเมริกาจากชายฝั่งแอตแลนติกถึงลุ่มแม่น้ำมิสซิสซิปปี ทางเหนือจากเมนถึงฟลอริดา ความเจริญที่ปรากฏคืออินเดียยส่วนใหญ่ทำเกษตรกรรม พืชที่ปลูกคือข้าวโพดและถั่ว การรวมตัวทางสังคมอยู่ในสภาพที่ดี รวมตัวกันเป็นกลุ่มจัดตั้งเป็นหมู่บ้านเล็ก ๆ เผ่าเด่นในพื้นที่นี้คือเผ่าชิพเพว (Chippewas) เผ่าโมฮิแคน (Mohicans) เผ่าเดลาแวร์ (Delaware) เผ่าอัลกอนควิน (Algonquins) เผ่าเซโรคี (Cherokees) เผ่าเซมินอล (Seminoles) และเผ่าอีโรควัว (Iroquois) เป็นต้น

2. อินเดียยบริเวณที่ราบ (The Plain Tribes) เป็นกลุ่มอินเดียยที่ตั้งมั่นบริเวณพื้นที่ราบตอนกลางจากลุ่มน้ำมิสซิสซิปปี ไกลไปทางตะวันตกถึงเทือกเขาร็อกกี พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นทุ่งหญ้า มีต้นไม้ขนาดใหญ่น้อย มีฝูงวัวหลายพันตัวในทุ่งหญ้าแถบนี้ อินเดียยบริเวณที่ราบไม่เก่งในการรบและค่อนข้างยากจน แต่เมื่อสเปนเข้าสำรวจในบริเวณที่ราบ อินเดียยได้ขโมยม้าจากสเปน ใช้ม้าไล่ต้อนจับวัว นำเนื้อวัวมาเป็นอาหาร หนังวัวทำเครื่องนุ่งห่ม ที่พักอาศัย ถูงสัมภาระ และของใช้อื่น ๆ อันช่วยให้อิทธิวิถีชีวิตของอินเดียยบริเวณที่ราบดีขึ้นเป็นลำดับ อินเดียยบริเวณที่ราบนิยมการเคลื่อนย้ายที่อยู่อาศัยติดตามฝูงวัว เผ่าเด่นในพื้นที่นี้ได้แก่เผ่าโคแมนเช (Comanche) เผ่าอะราพาโฮ (Arapaho) และเผ่าพอนี (Pawnee) เป็นต้น

3. อินเดียยตะวันตกเฉียงใต้ (The Southwest Indians) เป็นกลุ่มอินเดียยที่อาศัยในพื้นที่ปัจจุบันคืออะริโซนา และนิวเม็กซิโก พื้นที่นี้นับได้ว่าเป็นบริเวณที่ราบสูงและแห้งแล้ง อินเดียยตะวันตกเฉียงใต้เป็นส่วนหนึ่งของอินเดียยทางตอนเหนือของ เม็กซิโกซึ่งจัดว่า

เป็นอินเดียที่มีความเจริญที่สุดกลุ่มหนึ่ง ความเจริญที่ปรากฏคือทางเกษตรกรรม พืชที่ปลูกได้แก่ ข้าวโพด ถั่ว และพืชมงคล ทั้งนิยมเลี้ยงไก่งวง เพราะจะนำชนไก่งวงมาใช้เป็นเครื่องประดับ หินและดินเหนียวเป็นวัสดุที่ใช้สร้างที่พักอาศัย การรวมตัวทางสังคมถึงระดับจัดตั้ง เป็นหมู่บ้าน เผ่าเด่นในพื้นที่นี้ได้แก่ เผ่านาวาโจ (Navajos) เผ่าอะปาเช่ (Apaches) และเผ่าบูโบล (Pueblo) เป็นต้น

4. อินเดียตะวันตก (The Seed Gatherers or The California-Intermountain) เป็นกลุ่มอินเดียที่อาศัยในพื้นที่ปัจจุบันคือเนวาดา และแคลิฟอร์เนียพื้นที่ส่วนใหญ่ค่อนข้างแห้งแล้ง บางแห่งเป็นทะเลทราย อาหารหลักคือพืช โดยนำเมล็ดพืชมาบดหรือโม่เป็นแป้งนำมาปรุงเป็นอาหาร การล่าสัตว์เป็นไปอย่างยากลำบากเพราะสัตว์ส่วนใหญ่ตัวเล็ก อยู่กระจัดกระจายและมีจำนวนน้อย ผลไม้ที่มีมากและนิยมบริโภคกันคือลูกนัท และผลเบอร์รี่ เผ่าเด่นในพื้นที่นี้ได้แก่เผ่ายานา (Yana) และเผ่ามิวอค (Miwok)

5. อินเดียตะวันตกเฉียงเหนือ (The Northwest Fishermen) เป็นกลุ่มอินเดียที่อาศัยในพื้นที่ปัจจุบันคือโอเรกอน และวอชิงตัน อาชีพหลัก คือทำประมง ล่าสัตว์ และดักสัตว์ แกะสลักไม้และต่อเรือ บริเวณนี้มีป่าไม้ปกคลุมหนาแน่น เผ่าเด่นในพื้นที่นี้ได้แก่เผ่าชินุก (Chinook) เผ่านูทกา (Nootka) และเผ่ายาคิมา (Yakima) เป็นต้น

1.4 ชาวยุโรปพัฒนาอารยธรรมสมัยโบราณ

ขณะที่อินเดียกำลังสร้างสรรค์อารยธรรมขึ้นในทวีปอเมริกา ได้มีการสร้างสรรค์อารยธรรมเกิดขึ้นในอีก 3 แหล่งใหญ่ของโลก แหล่งแรกคือในทวีปแอฟริกาบนลุ่มน้ำไนล์ในอียิปต์ แหล่งที่สองคือในทวีปเอเชียในภูมิภาคเอเชียตะวันออก เอเชียใต้และเอเชียตะวันตกหรือตะวันออกกลาง โดยเฉพาะในตะวันออกกลางนี้อารยธรรมเกิดขึ้นบนดินแดนเมโสโปเตเมีย เอเชียไมเนอร์ และปาเลสไตน์ ในดินแดนปาเลสไตน์เป็นแหล่งกำเนิดลัทธิยูดาห์และคริสต์ศาสนา แหล่งที่สามคือในยุโรปทางตะวันออกเฉียงใต้ที่กรีก กรีกสร้างสรรค์อารยธรรมของตนเองและรับอารยธรรมจากลุ่มน้ำไนล์และตะวันออกกลางควบคู่ไปด้วย โรมันก้าวขึ้นมาอำนาจในยุโรปภายหลังการเสื่อมอำนาจของกรีก ในปลายศตวรรษที่ 4 ในคริสต์กาลจักรพรรดิของจักรวรรดิโรมันรับคริสต์ศาสนาเป็นศาสนาของจักรวรรดิโรมัน ในศตวรรษที่ 5 ถือเป็นกาลสิ้นสุดช่วงสมัยโบราณ (The Ancient Times) ก้าวเข้าสู่ช่วงสมัยกลางหรือยุคมืด จากศตวรรษที่ 5-15

(The Middle Ages or The Dark Ages) ช่วงเวลานี้ศาสนาปกครองเมือง พระมีอำนาจเหนือ กษัตริย์ วิชาความรู้สมัยกรีกและโรมันถูกเก็บและไม่อนุญาตให้นำออกเผยแพร่ อย่างไรก็ตาม หนังสือและแนวความคิดของกรีกและโรมันยังคงอยู่และได้รับการเก็บรักษาไว้อย่างดีในสำนักสงฆ์ที่ กรุงโรม

1.5 ไวกิ้ง เยือนทวีปอเมริกาในปี 1000^๘

นักคิดยุโรปไม่รู้หรือรู้ว่าเส้นทางตะวันตกที่พวกเขาคาดหวังว่าจะนำมาสู่เอเชียนี้ พวกไวกิ้ง (Vikings) นักเดินเรือผู้มีความสามารถจากดินแดนสแกนดิเนเวียอันเป็นที่ตั้งของประเทศในปัจจุบันคือ นอร์เวย์และสวีเดนใช้เส้นทางตะวันตกนี้มาก่อน แทนการมาถึงเอเชียพวกไวกิ้งได้ชื่อว่าเป็นชาวยุโรปพวกแรกที่มาเยือนทวีปอเมริกา ดินแดนที่วางกั้นระหว่างยุโรปกับเอเชีย

ประมาณปี 700 ไวกิ้งต้องการแสวงหาดินแดนใหม่เพื่อรองรับการเพิ่มขึ้นของประชากร และเพื่อการเผยแพร่คริสต์ศาสนา การสำรวจแบ่งออกเป็นสองเส้นทางคือเข้าสำรวจดินแดนตอนใต้ในส่วนที่เป็นหมู่เกาะอังกฤษ และมุ่งไปทางตะวันตกสู่เกาะไอซ์แลนด์ (Iceland) การเข้าตั้งมั่นของไวกิ้งที่เกาะไอซ์แลนด์มีขึ้นในศตวรรษที่ 9 ในปี 982 ภายใต้การนำของอีริค เดอ เร็ด (Eric the Red) นำเรือจากเกาะไอซ์แลนด์มุ่งไปทางตะวันตกค้นพบเกาะกรีนแลนด์ (Greenland) ลีฟ อีริคสัน (Leif Ericson) ลูกชายของอีริค เดอ เร็ดเติบโตที่เกาะกรีนแลนด์ ในปี 1000 ขณะลีฟอีริคสันนำเรือจากนอร์เวย์มุ่งสู่เกาะกรีนแลนด์ เรือถูกลมพายุพัดต้องแล่นไปทางตะวันตกเฉียงใต้และจำต้องขึ้นบกบริเวณชายฝั่งตะวันออกของอเมริกาเหนือบริเวณคาบสมุทรลาบราดอร์ (Labrador) ของแคนาดาในปัจจุบัน ลีฟ อีริคสันเรียกดินแดนนี้ว่า วินแลนด์ (Vinland) เพราะพื้นที่เต็มไปด้วยองุ่น ไม่มีการเข้าตั้งมั่นของไวกิ้งบนคาบสมุทรลาบราดอร์ เพราะถูกต่อต้านขัดขวางจากอินเดียน

1.6 เหตุแห่งการเกิดยุคค้นหาเส้นทางเดินเรือของชาวยุโรป

ในคริสต์ศตวรรษที่ 15 ซึ่งเป็นปลายยุคกลาง เป็นช่วงเวลาของการเริ่มการค้นหาเส้นทางเดินเรือของชาวยุโรปมายังเอเชียครั้งใหญ่ (The Great Age of European Discovery) มุ่งเพื่อทำการค้าขายเป็นประการสำคัญ ผลของการดำเนินการนอกจากจะเห็นโลกกว้างขึ้น สามารถติดต่อค้าขายกันคนในเอเชียได้แล้วนักเดินเรือยุโรปยังได้ค้นพบทวีปอเมริกาโดยบังเอิญอีกด้วย สาเหตุแห่งการเกิดยุคค้นหาเส้นทางเดินเรือมายังเอเชียเพื่อการค้า

ชายมีด้วยกัน 5 ประการสำคัญคือ

1.6.1 สงครามครูเสดทำให้ชาวยุโรปตีเอาดินแดนในลุ่มน้ำเอเซีย สงครามครูเสด (The Crusade War) เกิดในช่วงศตวรรษที่ 11-13 เป็นสงครามศาสนาระหว่างคริสต์ศาสนิกชนในคริสต์ศาสนากับมุสลิมในศาสนาอิสลาม คริสต์ศาสนิกชนโดยเฉพาะจากยุโรปตะวันตก มุ่งนำกองกำลัง เข้ายึดดินแดนปาเลสไตน์ซึ่งเป็นสถานที่ประสูติของพระเยซู องค์ศาสนาของคริสต์ศาสนาจากการยึดครองของอาหรับและเตอร์กซึ่งเป็นมุสลิม การยึดครองดินแดนปาเลสไตน์อย่างเป็นทางการของคริสต์ศาสนิกชนไม่อาจเกิดขึ้นได้ แต่สงครามครูเสดช่วยเพิ่มการค้าและทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในกระบวนการดำเนินการค้า ทั้งนี้เป็นเพราะเมื่อสิ้นสงครามครูเสดบรรดานักรบได้นำสินค้าเอเซียอันได้แก่เครื่องเทศ พริกไทย ผ้าไหม แก้วเจียรไนเนื้อดี กัญชาเครื่องลายครามจีนและเพชรพลอยกลับสู่ยุโรปตะวันตก สินค้าเหล่านี้สร้างความพอใจและเป็นที่ต้องการของชาวยุโรปตะวันตก มีพ่อค้าจากตะวันออกกลางและกรีกเดินทางสู่ยุโรปตะวันตกเพื่อธุรกิจการค้า พร้อมด้วยสินค้าเอเซียพ่อค้าได้นำหนังสือและแนวความคิดของกรีกเข้าสู่ยุโรปตะวันตกควบคู่ไปด้วย กล่าวได้ว่าสงครามครูเสดช่วยทำให้เกิดการขยายตัวด้านการค้าและวิชาการของกรีกได้รับการฟื้นฟูศึกษาใหม่อีกครั้ง

1.6.2 ชาวอิตาลีเลียนทำตนเป็นพ่อค้าคนกลาง กำหนดราคาสินค้าจากเอเซียสูงและคุมเส้นทางเดินเรือในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน เมืองเวนิซ และเจนัวกลายเป็นเมืองท่าหลักทางตอนเหนือของอิตาลีรับสินค้าจากเอเซียและนำสินค้าดังกล่าวออกจำหน่ายยังยุโรปตะวันตกในราคาแพงสร้างความไม่พอใจแก่ผู้บริโภคนยุโรปตะวันตก ขณะเดียวกันพ่อค้าอิตาลีที่เมืองเวนิซ และเจนัวมักตั้งร่ำรวยอย่างรวดเร็ว พ่อค้าอิตาลีให้เหตุผลที่ต้องกำหนดราคาสินค้าแพงเพราะระยะทางขนส่งสินค้าไกล เส้นทางยาว และมีอันตรายระหว่างทางอันเนื่องจากโจรสลัดทางน้ำและโจรทางบก สินค้าต้องผ่านมือพ่อค้าคนกลางหลายครั้ง ตลอดจนสินค้าต้องผ่านการเรียกเก็บภาษีจากเจ้าผู้ครองนครรายทางที่สินค้าผ่าน เส้นทางการค้ามี 3 สายสำคัญ คือ

1. สายเหนือ เริ่มจากอิตาลี ข้ามทะเลเมดิเตอร์เรเนียน เรียบชายฝั่งตะวันออกของทะเลดำสู่เอเซีย ขึ้นบกที่ซุรุเป็นพาหนะ ข้ามที่ราบกว้างใหญ่ของเอเซียกลางถึงจีน
2. สายกลาง เริ่มจากอิตาลี ข้ามทะเลเมดิเตอร์เรเนียนมุ่งสู่ชายฝั่งตะวันตกเฉียงใต้ของเอเซีย ขึ้นบกและล่องเรือตามลุ่มแม่น้ำไทกริส-ยูเฟรติสสู่อ่าวเปอร์เซีย เรียบชาย

ฝั่งตะวันตกของอินเดีย ข้ามอ่าวเบงกอล เรียบชายฝั่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ขึ้นไปทางเหนือถึงจีน

3. สายใต้ เริ่มจากอิตาลี ข้ามทะเลเมดิเตอร์เรเนียนมุ่งสู่ชายฝั่งอียิปต์ ผ่านทะเลแดง ข้ามทะเลอาหรับ เรียบชายฝั่งตะวันตกเฉียงใต้ของอินเดีย ข้ามอ่าวเบงกอล เรียบชายฝั่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ขึ้นไปทางเหนือถึงจีน

1.6.3 มุสลิมและเตอร์กคุมเส้นทางบกในตะวันออกกลาง ดินแดนตะวันออกกลางหรือเอเชียตะวันตกเป็นทางเชื่อมทางผ่านระหว่างยุโรปและเอเชีย มุสลิมและเตอร์กคุมเส้นทางบกดังกล่าว พ่อค้ายุโรปที่จำเป็นต้องใช้เส้นทางบกเพื่อการค้า ต้องเสียค่าผ่านทางแก่กลุ่มบุคคลดังกล่าว และบ่อยครั้งมักถูกปล้นสดมภ์สินค้า สร้างความเสียหายแก่การทำการค้าเป็นอย่างมาก

1.6.4 เกิดยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาการ : ยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาการ (The Renaissance Period) อยู่ระหว่างศตวรรษที่ 14-16 ซึ่งเป็นช่วงตอนปลายของสมัยกลางและสิ้นสุดลงในช่วงตอนต้นของสมัยใหม่ (The Modern Times) ยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาการเริ่มในอิตาลีเพราะสาเหตุ 3 ประการคือประการแรกอิตาลีใกล้กรีซและเอเชียทำให้อิตาลีเป็นยุโรปตะวันตกส่วนแรกที่นักวิชาการจากยุโรปตะวันออกและเอเชียมาเยือน เหตุผลประการที่สองเพราะอารยธรรมความเจริญของโรมันโบราณคงอยู่ในอิตาลี และประการที่สามเพราะกรุงโรมเป็นศูนย์กลางของคริสต์ศาสนานิกายโรมันคาทอลิก และกรุงโรมมีส่วนช่วยอนุรักษ์อารยธรรมโลกโบราณให้คงอยู่ในอิตาลี

ในยุคกลางชาวยุโรปส่วนใหญ่เชื่อว่าโลกแบน หากเดินเรือห่างฝั่งไกล ๆ อาจตกโลกได้หรืออาจถูกผีร้ายในทะเลกลืนกิน แต่มีชาวยุโรปที่มีการศึกษาจำนวนน้อยไม่เชื่อในเรื่องดังกล่าวข้างต้นเพราะจากการได้ศึกษาอ่านตำรากรีกโบราณได้รับการยืนยันว่าโลกกลม ทั้งได้เห็นเงาของโลกที่กลมเมื่อเกิดสุริยคราสและจันทรคราส ผู้มีการศึกษาเหล่านี้ได้คิดต่อไปว่าถ้าโลกกลมจริงและมีขนาดเล็กย่อมมีความเป็นไปได้ที่จะมายังเอเชียโดยแล่นเรือไปทางตะวันตก แทนการแล่นข้ามทะเลเมดิเตอร์เรเนียน่าน้ำที่อิตาลีอ้างเป็นเจ้าของ นักคิดของสเปนและโปรตุเกสให้ความสำคัญมากในการจะมายังเอเชียโดยแล่นเรือไปทางตะวันตก ทั้งหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะค้นพบเส้นทางเดินเรือสายใหม่

นอกจากนักคิดชาวยุโรปจะมีความมั่นใจว่าโลกกลมแล้ว กล่าวได้ว่าบทความของ มาร์โค โปโลมีอิทธิพลอย่างมากต่อชาวยุโรปตะวันตกเพื่อการค้นหาเส้นทางเดินเรือสายใหม่ที่ไม่ ต้องใช้ทะเลเมดิเตอร์เรเนียนมายังเอเชีย¹¹ มาร์โค โปโล (Marco Polo 1254?-1324?) เขียนบทความบรรยายความมั่งคั่งของจีนสู่สายตาศาวยุโรปในปลายศตวรรษที่ 13 มาร์โค โปโล เป็นชาวอิตาลี เกิดที่เมืองเวนิซ พ่อและลุงเป็นพ่อค้า เมื่ออายุได้ 17 ปี ได้ร่วมเดินทาง กับพ่อและลุง เข้าค้าขายในจีน จีนขณะนั้นอยู่ภายใต้การปกครองของกublai ข่าน (Kublai Khan 1216-1294) บรมกษัตริย์ราชวงศ์มองโกล (Mongol Dynasty) มาร์โค โปโลอยู่รับ ใช้กublai ข่านเป็นเวลานาน ในปี 1295 มาร์โค โปโลเดินทางกลับอิตาลีพร้อมเพชรนิลจินดาของ มีค่ามากมายที่กublai ข่านประทานให้ ในปี 1296 เกิดสงครามระหว่างเวนิซกับเจนัว มาร์โค โปโลถูกจับขังคุก ขณะ เป็นนักโทษได้เขียนหนังสือชื่อ *The Book of Ser Marco Polo* บรรยายความมั่งคั่งของจีน โดยเฉพาะชีวิตที่สุขสบายในราชสำนัก และของ เครื่องใช้ที่ล้วนทำด้วย ทองคำ เพชรพลอย ชาวยุโรปบางคนที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้กล่าวว่า มาร์โค โปโลโกหก แต่นัก เดินเรือและนักภูมิศาสตร์สนใจในรายงานที่มาร์โค โปโลเขียนเกี่ยวกับมหาสมุทรกว้างใหญ่ทาง ตะวันออกของจีน ขณะเดียวกันต่างตั้งคำถามถามกันว่ามหาสมุทรทางตะวันออกของจีนนี้เป็นมหา สมุทรเดียวกันกับมหาสมุทรทางตะวันตกของยุโรปหรือเปล่า? โดยแท้จริงแล้วถ้าดูแผนที่ในปัจจุบัน จะเห็นว่ามหาสมุทรทางตะวันออกของจีนคือมหาสมุทรแปซิฟิก ส่วนมหาสมุทรทางตะวันตกของยุโรป คือมหาสมุทรแอตแลนติกนั่นเอง

ในยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาการ นอกจากชาวยุโรปจะมั่นใจว่าโลกกลมและบทความของ มาร์โค โปโลได้แพร่หลายออกสู่สายตาศาวยุโรปแล้ว สิ่งประดิษฐ์ใหม่ 4 ชิ้น นับได้ว่ามีส่วนอย่างมากใน อันทำให้สามารถค้นหาเส้นทางเดินเรือสายใหม่สู่เอเชียเป็นผลสำเร็จ² กล่าวคือ

ก. เข็มทิศ (Compass) มาร์โค โปโลนำเข็มทิศจากจีนมายุโรปในศตวรรษที่ 13 เข็มทิศช่วยนำทาง ทำให้นักเดินเรือสามารถเดินเรือได้ถูกต้อง ตรงจุดมุ่งหมายปลายทางที่จะ ไปแผ่นดินแดนนั้นอยู่ห่างฝั่งไกล ๆ ในสมัยกลางการเล่นเรือท่ามกลาง เป็นเรื่องยากลำบาก นักเดิน เรือต้องอาศัยยอดหอคอยโบสถ์หรือยอดเขาสูง เป็นเป้าหมายในการเดินเรือ

ข. อุปกรณ์ที่ช่วยบ่งชี้ในนักเดินเรือได้รู้ว่าตำแหน่งที่อยู่ของ เรือว่าอยู่ที่ละติจูด และลองจิจูดเท่าใด (Astrolabe) ในสมัยกลางหากนักเดินเรือต้องการรู้ตำแหน่งของ เรือ นัก

เดินเรือจะอาศัยตำแหน่งดาวช่วยบ่งชี้

ค. ดินปืน จีนรู้จักดินปืนเป็นพวกแรกโดยใช่ ดินปืนเพื่อการเฉลิมฉลองในเทศกาลสำคัญและใช้ในการสู้รบ พ่อค้าอาหรับเป็นผู้นำดินปืนเข้าสู่ยุโรปในศตวรรษที่ 14 ในยุโรปดินปืนถูกใช้ทำกระสุนปืน เรือสินค้ายุโรปคิดเป็นใหญ่พร้อมกระสุนปืนเพื่อคุ้มกันเรือในต่างแดนและเพื่อแสวงหาผลประโยชน์ทางการค้า

ง. การพิมพ์ ก่อนประดิษฐ์แท่นพิมพ์ การมายัง ไนน์แลนด์ในทวีปอเมริกาเหนือของวอชิงตันปี 1000 หรือการเดินทางมาจีนของมาร์โค โปโล ในศตวรรษที่ 13 รู้กันเพียงในชนกลุ่มน้อยเท่านั้นด้วยการบอกกล่าวเล่ากันและมีบางครั้ง เรื่องราวสับสน ข้อเท็จจริงคลาดเคลื่อน การบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรในรูปเล่มหนังสือหายาก และมีราคาแพงเพราะต้องเขียน คัดลอกด้วยมือ ทั้งผู้สามารถเขียนได้และผู้อ่านได้น้อยคน ในปี 1450 โจฮันน์ กูเตนเบิร์ก (Johann Gredenber 1400?-1468?) ชาวเยอรมนีได้ประดิษฐ์แท่นพิมพ์ แท่นพิมพ์ทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพคือพิมพ์ได้ทีละหลายเล่ม ราคาหนังสือถูกลง อันเป็นการช่วยเผยแพร่ความรู้ให้กระจายทั่วยุโรป โดยเฉพาะในเรื่องการเดินทางของมาร์โค โปโล และความมั่นคงของเงินที่มาร์โค โปโลได้บรรยายไว้อย่างชัดเจน

1.6.5 ประมุขให้การสนับสนุน ในศตวรรษที่ 15 ซึ่งเป็นช่วงปลายยุคกลาง บทบาทของศาสนาเสื่อมลง เป็นลำดับ ชาวยุโรปได้ศึกษารู้อเท็จจริงในเรื่องต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้น ศาสนาไม่นำการเมือง เช่นในอดีต ประมุขของกลุ่มประเทศทางยุโรปตะวันตกเริ่มให้การสนับสนุนการเดินทางเรือเพื่อค้นหาเส้นทางน้ำสายใหม่ ที่ไม่ผ่านทะเลเมดิเตอร์เรเนียนเพื่อมุ่งมายังเอเชีย

กล่าวสรุปได้ว่ายุคค้นหาเส้นทางเดินเรือของชาวยุโรปมายังเอเชีย (The Great Age of European Discovery) เริ่มกลางศตวรรษที่ 15

1.7 โปรตุเกสเป็นชาติแรกที่ค้นหาเส้นทางเดินเรือมายังเอเชียเริ่มในกลางศตวรรษที่ 15

เพราะโปรตุเกสต้องการสินค้าเอเชีย ไม่พอใจที่อัตราที่กำหนดราคาสินค้าเอเชียสูง และขัดขวางการใช้งานน้ำทะเลเมดิเตอร์เรเนียน โปรตุเกสมีชายฝั่งตะวันตกและใต้ติดมหาสมุทรแอตแลนติก และประมุขให้การสนับสนุนเพื่อการค้นหาเส้นทางเดินเรือสายใหม่ ด้วยปัจจัยดังกล่าวข้างต้นโปรตุเกสจึงดำเนินการเป็นชาติแรก โดยเจ้าชายเฮนรี นาวิกบุรุษ (Prince Henry the Navigator 1394 -1460) ราชโอรสของพระเจ้าจอห์นที่ 1 แห่งโปรตุเกส จัด

ตั้งโรงเรียนสอนการเดินเรือ สนับสนุนนักเดินเรือให้ทำการสำรวจชายฝั่งตะวันตกของแอฟริกา เรื่อยลงมาทางใต้ ส่งนักเดินเรือโปรตุเกสไปอิตาลีเพื่อเรียนรู้การทำอุปกรณ์ทุกรูปแบบเพื่อช่วย ให้การเดินเรือของโปรตุเกสก้าวหน้าทัดเทียมกับอิตาลี ผลงานที่ปรากฏในช่วงสมัยของเจ้าชาย เฮนรีคือ นักเดินเรือโปรตุเกสได้ค้นพบหมู่เกาะหลายแห่งในมหาสมุทรแอตแลนติกตามแนวชายฝั่ง ตะวันตกของแอฟริกาคือหมู่เกาะคานารี (Canary Islands) หมู่เกาะอะซอเรส (Azores) หมู่เกาะมาเดยรา (Madeira) และล่าสุดคือหมู่เกาะเคปเวอร์เด (Cape Verde Islands)¹³

บาร์โธโลมิว ไดแอสมาถึงแหลมกึ่งโฮปในปี 1486

ในปี 1486 บาร์โธโลมิว ไดแอส (Bartholomew Diaz 1450?-1500) นักเดินเรือโปรตุเกสนำเรือเรียบชายฝั่งตะวันตกของแอฟริกามุ่งลงใต้ ถึงแหลมใต้สุดของทวีป แอฟริกา เพราะต้องเผชิญพายุ ขาดน้ำและเสบียงอาหาร ทั้งไม่มีแผนที่นำทางต่อเป็นเหตุให้ ไดแอสต้องนำเรือกลับโปรตุเกส ไดแอสเรียกแหลมนี้ว่าแหลมพายุ (Cape of Storm) แต่พระเจ้าจอห์นที่ 2 ซึ่งปกครองโปรตุเกสระหว่างปี 1481 - 1495 ให้ชื่อแหลมนี้ใหม่ว่าแหลมแห่ง ความหวัง (Cape of Good Hope) ด้วยหวังว่าจากแหลมนี้จะพบเส้นทางเดินเรือสู่เอเชีย¹⁴

วาสโก ดา กามาอ้อมแอฟริกาถึงอินเดียในปี 1498

วาสโก ดา กามา (Vasco da Gama 1469? - 1524) นักเดินเรือโปรตุเกส ค้นพบเส้นทางเดินเรือสายใหม่มาซีกโลกตะวันออก ขึ้นบกที่อินเดีย : ดา กามาใช้แผนที่ของไดแอส นำทางในการเดินเรือ ดา กามา นำเรืออ้อมแหลมกึ่งโฮป เรือแล่นเรียบชายฝั่งตะวันออกของ แอฟริกาขึ้นไปทางเหนือ หยุดบ่อยครั้งเพื่อเติมน้ำจืดและเสบียงอาหาร ได้ขึ้นฝั่งเมืองจาก เอธิโอเปียนำทางข้ามมหาสมุทรอินเดีย ในปี 1498 เรือเข้าเทียบท่าเมืองกาลิกัท (Calicut) ของอินเดีย¹⁵ ดา กามากลับโปรตุเกสพร้อมเครื่องเทศ เพชรพลอยมูลค่ามากมาย และจดหมายของเจ้าผู้ครองกาลิกัทยืนยันการมาถึงอินเดียของดา กามาและเสนอรายชื่อสินค้าที่ อินเดียมีคือพริกไทย อบเชย ชิง กานพลู เพชรพลอย ตลอดจนได้บ่งชี้สินค้าที่อินเดียต้องการค้า ขายกับโปรตุเกสคือทองคำ เงินและผ้ากำมะหยี่ การค้ากับอินเดียทำให้โปรตุเกสมั่งคั่งอย่างรวดเร็ว เมืองลิสบอนซึ่งเป็นเมืองหลวงของโปรตุเกสกลายเป็นท่าเรือชุมทางการค้าของยุโรปตะวันตก

เส้นทางเดินเรือสายใหม่จากยุโรปมายังเอเชียถูกค้นพบโดยนักเดินเรือโปรตุเกสในปี 1498 นี้เอง

2. การเดินเรือ การสำรวจและประกาศยึดครองดินแดนของสเปน

สเปนเป็นชาติที่สองที่ค้นหาเส้นทางเดินเรือมายังเอเชีย เริ่มดำเนินการในปลายคริสต์ศตวรรษที่ 15

2.1 โคลัมบัสค้นพบทวีปอเมริกาโดยบังเอิญในปี 1492 โคลัมบัส เชื่อว่าโลกกลม

เมื่อบาร์โทโลมว ไดแอสนำเรือเทียบท่าลิสบอนในปี 1486 คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส (Christopher Columbus 1451 - 1506) นักเดินเรืออิตาลีร่วมอยู่นฝูงชนที่ต้อนรับการมาของไดแอส โคลัมบัสเกิดที่เจนัว พ่อเป็นช่างทอผ้ายากจนแต่ได้พยายามส่งโคลัมบัสเข้ารับการศึกษานโคลัมบัสได้เรียนรู้ภาษาละติน ภูมิศาสตร์และการเดินเรือ โคลัมบัสปรารถนาจะเป็นนักเดินเรือ เคยร่วมเดินเรือในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ในน่านน้ำยุโรปทางตอนเหนือ เคยเข้าเยือนอังกฤษและไอซ์แลนด์ เคยได้ยินเรื่องการเดินเรือของลีฟ อีริคสันในปี 1000 เคยอ่านเรื่องการเดินทางมาจีนของมาร์โค โปโล โคลัมบัสเชื่อว่าโลกกลม คิดถึงความเป็นไปได้ในการมายังเอเชียโดยแล่นเรือออกจากชายฝั่งตะวันตกของยุโรปไปทางตะวันตก

โปรตุเกสปฏิเสธให้การสนับสนุนโคลัมบัส

คนส่วนใหญ่ในอิตาลีไม่สนใจแสวงหาเส้นทางเดินเรือสายใหม่มายังเอเชีย อิตาลีพอใจในการคงยึดครองเส้นทางสายเก่าคืออ่าวน่านน้ำทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ขึ้นบกมุ่งเดินทางสู่อินเดียและจีน เพราะโคลัมบัสนั้นอาจยังไม่ได้รับการสนับสนุนจากอิตาลี จึงตัดสินใจเดินทางมาโปรตุเกสหวังจะได้รับการอุปถัมภ์จากรัฐบาลโปรตุเกสเพื่อค้นหาเส้นทางเดินเรือสายใหม่ แต่รัฐบาลโปรตุเกสปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือโคลัมบัส เพราะไม่สนใจในแนวความคิดของโคลัมบัส โคลัมบัสเป็นชาวอิตาลี และโปรตุเกสมุ่งให้ความสนใจในเส้นทางอ้อมอัฟริกามาเอเชีย ทั้งนี้อาจสนองในข้อเสนอ 3 ประการของโคลัมบัสได้ คือขอกองเรืออย่างน้อย 5 ลำ ลูกเรือชายฉกรรจ์ประจำในกองเรือ 5 ลำ และเงินจำนวนหนึ่งเพื่อใช้ในการดำเนินการ อังกฤษเป็นอีกประเทศที่ปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือแก่โคลัมบัส โคลัมบัสจึงมุ่งขอความช่วยเหลือจากสเปน

สเปนให้การสนับสนุนโคลัมบัส

ที่สเปนนี้โคลัมบัสขอพักอาศัยที่วัดใกล้เมืองพาลอส (Palos) เจ้าอาวาสได้รับรู้แนวความคิดของโคลัมบัส และได้นำเสนอต่อพระนางอิซาเบลลามาเหสีของพระเจ้าเฟอร์ดินานด์ที่ 5 แห่งสเปน (Ferdinand V 1452 - 1516, Isabella I 1451 - 1501) โคลัมบัสถูกเรียกตัวเข้าเฝ้า ได้มีโอกาสเสนอแนวความคิดที่เชื่อว่าโลกกลม และการแล่นเรือจากชายฝั่งตะวันตกของยุโรปจะสามารถมาถึงเอเชียได้ พร้อมทั้งได้เรียกร้องอุปกรณ์เพื่อใช้ในการเดินทาง และผลตอบแทนที่ควรได้รับคือ เรือ 5-6 ลำพร้อมลูกเรือ ตำแหน่งนายทหารเรือ ข้าหลวงประจำดินแดนที่พบ และของมีค่าจำนวน 10% จากดินแดนที่พบ พระนางอิซาเบลลามีอาสสนองคำเรียกร้องของโคลัมบัสได้ในทันทีเพราะสเปนต้องทำสงครามปราบปรามพวกมัวร์ (Moors) จากแอฟริกาที่เข้ารุกรานสเปน ภายหลังปราบมัวร์ได้พระนางอิซาเบลลาคัดสินใจให้การอุปถัมภ์โคลัมบัสก่อนที่โคลัมบัสจะมุ่งเดินทางไปขอความช่วยเหลือจากรัฐบาลฝรั่งเศส

ก่อนออกเดินทาง พระนางอิซาเบลลาคัดตั้งให้โคลัมบัสเป็นพลเรือเอกแห่งทะเลมหาสมุทร (Admiral of the Ocean Sea) เป็นทั้งผู้สำเร็จราชการ (Viceroy) และข้าหลวง (Governor) ในดินแดนที่พบและมอบเรือเพื่อใช้ในการเดินทาง 3 ลำ คือ ซานตามาเรีย (Santa Maria) เป็นเรือลำใหญ่สุด หนัก 100 ตัน ถูกกำหนดเป็นเรือธงหรือเรือนำ พินตา (Pinta) หนัก 50 ตัน และนินา (Nina) หนัก 40 ตัน โคลัมบัสลำบากมากในการหาลูกเรือ เพราะทุกคนต่างหวาดกลัวการแล่นเรือห่างฝั่งไกล ๆ โคลัมบัสใช้วิธีหาลูกเรือโดยสัญญาจะขออิสรภาพให้แก่นักโทษที่มาเป็นลูกเรือ ส่วนลูกเรืออื่นจะได้อีกส่วนแบ่งเป็นทองคำถ้าพบ ด้วยวิธีนี้โคลัมบัสหาลูกเรือได้ 88 คน เข้าประจำการในเรือ 3 ลำ¹⁶

เช้าวันที่ 3 สิงหาคม 1492 กองเรือออกจากท่าเมืองพาลอส 9 วันต่อมาเข้าเทียบชายฝั่งหมู่เกาะคานารี เพื่อเติมน้ำจืด เสบียงอาหาร และซ่อมเรือพินตาและนินา หลังจากซ่อมเรือทั้งสองลำเสร็จได้นำเรือมุ่งสู่ท้องน้ำทางตะวันตก ใช้เวลา 70 วันข้ามมหาสมุทรแอตแลนติก ลูกเรือหวาดกลัวและอยากกลับสเปน โคลัมบัสต้องบังคับให้น้ำเรือแล่นต่อไปโดยหลอกว่าเรือกำลังมุ่งสู่หมู่เกาะอินดีส

โคลัมบัสค้นพบทวีปอเมริกาในปี 1492

ระหว่างการเดินทางที่ยาวนาน ลูกเรือมีท่าทีจะก่อจลาจล ทั้งเสียดายอาหารเหลืออยู่ น้อยมาก 11 ตุลาคม 1492 มองเห็นฝั่ง 12 ตุลาคม 1492 เรือเทียบชายฝั่งบริเวณเกาะเล็ก ๆ ของหมู่เกาะบาฮาม่า (Bahamas) โคลัมบัสเรียกเกาะนี้ว่าเกาะซาน ซาลวาดอร์ (San Salvador) ปัจจุบันเกาะนี้รู้จักกันในนามเกาะวัตลิงส์ (Watlings Island) หลังจากนั้นใช้เวลาหลายอาทิตย์แล่นสำรวจรอบหมู่เกาะบาฮาม่าเพื่อหาแผ่นดินใหญ่เอเชีย ผลคือได้ค้นพบหมู่เกาะคิวบา (Cuba) และหมู่เกาะฮิสปันีโอลา (Hispaniola or Haiti) ทุกแห่งพบมิตรชนพื้นเมืองผิวสีน้ำตาล โคลัมบัสเรียกชนพื้นเมืองว่าอินเดียนเพราะคิดว่าได้มาถึงอินเดีย และเรียกดินแดนนี้ว่าอินดีส (The Indies) ปัจจุบันดินแดนนี้คือหมู่เกาะเวส อินดีส (The West Indies) โคลัมบัสไม่รู้ว่าเป็นดินแดนนี้คือโลกใหม่ ทั้งไม่เคยคิดมาก่อนว่าดินแดนใหม่นี้อยู่ระหว่างยุโรปตะวันตก กับเอเชียตะวันออกเฉียง 24 ธันวาคม 1492 ซานตา มาเรียอับปาง โคลัมบัสต้องลงเรือหนีกลับถึงสเปนในวันที่ 15 มีนาคม 1493 ได้รับการต้อนรับเยี่ยงวีรบุรุษโดยชาวสเปนส่วนใหญ่ เชื่อว่าโคลัมบัสมาถึงเอเชีย และได้พบเส้นทางเดินเรือสายใหม่¹⁷

กันยายน 1493 โคลัมบัสนำเรือมายังหมู่เกาะอินเดียนเป็นครั้งที่สองพร้อมกองเรือ 17 ลำ และลูกเรือประมาณ 1,200 คน ค้นพบเปอร์โต ริโก (Puerto Rico) และหมู่เกาะลีวาร์ด (Leeward Islands)

กำหนดเส้นแบ่งเขตอำนาจระหว่างสเปนและโปรตุเกสในปี 1493

เพราะรัฐบาลสเปนให้การสนับสนุนโคลัมบัสเพื่อค้นหาเส้นทางเดินเรือสายใหม่มายังเอเชีย ทำให้รัฐบาลโปรตุเกสไม่พอใจ นำไปสู่ปัญหาการมีสิทธิเข้าสำรวจและตั้งมั่นในโลกใหม่ รัฐบาลโปรตุเกสเรียกร้องให้สันตปาปาอเล็กซานเดอร์ที่ 6 (Pope Alexander IV) อยู่ในตำแหน่งระหว่างปี 1492 - 1503 ตัดสินชี้ขาด ในปี 1493 สันตปาปา อเล็กซานเดอร์ที่ 6 กำหนดเส้นแบ่งเขต (The Line of Demarcation of 1493) ลากจากขั้วโลกเหนือลงมาผ่านมหาสมุทรแอตแลนติก ห่างจากหมู่เกาะอะซอร์สไปทางตะวันตกประมาณ 600 ไมล์ พื้นที่ทั้งหมดทางตะวันตกของเส้นสเปนมีสิทธิเข้าสำรวจและครอบครองตั้งมั่น พื้นที่ทั้งหมดทางตะวันออกของเส้นโปรตุเกสมีสิทธิเข้าสำรวจและครอบครองตั้งมั่น ในปี 1494 สเปน และโปรตุเกสตกลง

เขยิบเส้นแบ่งเขตปี 1493 ออกไปทางตะวันตกเพิ่มมากขึ้นจากเดิม ถึงประมาณเส้นแวงที่ 45° ตะวันตก¹⁸ เส้นแบ่งเขตลากผ่านอเมริกาใต้ เป็นผลทำให้พื้นที่ส่วนใหญ่ของบราซิล (Brazil) อยู่ทางตะวันออกของเส้น ดังนั้นบราซิลจึงเป็นดินแดนแห่งเดียวในทวีปอเมริกาที่เป็นอาณานิคมของโปรตุเกสในเวลาต่อมา

การเดินทางครั้งที่สามของโคลัมบัสเกิดขึ้นในปี 1498 มาถึงแผ่นดินใหญ่ของอเมริกาใต้ประมาณบริเวณที่เป็นเวเนซุเอลา (Venezuela) ในปัจจุบัน¹⁹ ไม่พบทองคำหรือเมืองใหญ่ดังคาดหวังไว้ รัฐบาลสเปนผิดหวังแต่โปรตุเกสในปี 1498 นี้ ประสบผลสำเร็จในการค้นหาเส้นทางเดินเรือสายใหม่มายังเอเชียโดยวาสโก ดา กามาอ้อมอัฟริกามาถึงอินเดีย

การเดินทางครั้งที่ สี่ เกิดขึ้นในปี 1502 นับเป็นครั้งสุดท้ายของโคลัมบัส โคลัมบัสมาถึงอเมริกากลาง ตรวจสอบฮอนดูรัส (Honduras) เรื่อยลงไปทางใต้ถึงปานามา (Panama)²⁰ โคลัมบัสลงนามเพราะแผนที่ที่มีในมือ บ่งชี้ว่าดินแดนใหม่เป็นส่วนหนึ่งของจีนหรืออินเดีย แต่เมื่อตรวจสอบไม่พบในสิ่งคาดหวังคือกษัตริย์ ทองคำ พระราชวัง เครื่องเทศ เพชรพลอย และผู้รู้ สิ่งที่พบเห็นทั่วไปทุกแห่งคือป่าไม้สุดลูกหูลูกตา คนป่าอาศัยในกระท่อม บางคนมีเครื่องประดับเป็นทองคำ ซึ่งบางครั้งจะนำทองคำมาแลกเปลี่ยนเป็นลูกบัต ในปี 1506 โคลัมบัสสิ้นชีวิตที่สเปนด้วยความผิดหวังและขมขื่น โคลัมบัสไม่รู้หรือว่าเขาได้ค้นพบโลกใหม่ และเปิดโลกใหม่ให้ชาวยุโรปตะวันตกได้เข้าสำรวจในเวลาต่อมา

2.2 ประกาศชื่อโลกใหม่ว่า อเมริกา

ภายหลังการเดินทางมาโลกใหม่ของโคลัมบัส ในเวลาต่อมานักสำรวจจากยุโรปตะวันตกได้แก่สเปน โปรตุเกส อังกฤษ ฝรั่งเศส และฮอลแลนด์ พวกกันเดินทางข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกมาโลกใหม่เพื่อค้นหาเส้นทางตะวันตกเฉียงเหนือ (The Northwest Passage) โดยหวังว่าเส้นทางนี้อาจเป็นแม่น้ำหรือทะเลสาบใหญ่ในโลกใหม่ที่จะนำไปสู่การเดินทางถึงเอเชีย

สเปนให้ความสนใจในโลกใหม่อย่างต่อเนื่อง กษัตริย์สเปนมุ่งเน้นให้มีการสำรวจโลกใหม่เพื่อเผชิญโชค และเผยแพร่คริสต์ศาสนานิกายโรมันคาทอลิก ในช่วงปี 1499 - 1502 นักเดินเรืออิตาลีชื่อ อเมริโก เวสปุชชี (Amerigo Vespucci 1451 - 1512) รับจ้างสเปนเข้าสำรวจทวีปอเมริกา ภายหลังการสำรวจ เวสปุชชีก็ยืนยันว่าดินแดนนี้เป็นดินแดนใหม่หรือโลกใหม่ ไม่มีส่วนใด ๆ ของเอเชีย และเขาเองเคยเข้าสำรวจมาแล้วในปี 1487 ก่อน

โคลัมบัส²¹ ค้ายืนยันของเวสบุชซึ่งถูกพิมพ์ออกเผยแพร่และเพื่อเป็นเกียรติแก่เวสบุช นัก
ภูมิศาสตร์เรียกโลกาใหม่นี้ว่าทวีปอเมริกา (America)

2.3 ปอง เด ลีออนค้นพบฟลอริดาในปี 1513

ภายหลังการกำหนดเส้นแบ่งเขตปี 1494 สเปนได้เข้าสำรวจและจัดตั้งอาณานิคม
หลายแห่งบนหมู่เกาะเวส อินดีส ทั้งให้ความสนใจสำรวจอเมริกากลางและอเมริกาใต้
สเปนไม่สนใจอเมริกาเหนือเพราะคาดคิดว่ามีทองคำน้อย แต่ในปี 1513 ข้าหลวงสเปนแห่ง
เปอร์โตริโก คือปอง เด ลีออน (Ponce de Leon 1460? - 1521) มุ่งค้นหาน้ำพุศักดิ์สิทธิ์
(The Fountain of Youth) ในแผ่นดินใหญ่ของอเมริกาเหนือตามคำบอกเล่าของอินเดียยว่า
น้ำพุนี้หากใครได้ดื่มจะหายจากโรคภัยไข้เจ็บและมีชีวิตนิรันดร์ และอินเดียยที่อยู่ใกล้กับน้ำพุศักดิ์สิทธิ์
มีเครื่องประดับเป็นทองคำมากมาย โดยแท้จริงแล้วเด ลีออน สนใจในทองคำมากกว่าความ
วิเศษของน้ำพุ จากเปอร์โตริโกนำเรือมุ่งขึ้นเหนือ กลางเดือนมีนาคม 1513 เรือเทียบชายฝั่ง
คาบสมุทรใหญ่ ตั้งชื่อคาบสมุทรนี้ว่าฟลอริดา (Florida) เพราะพื้นที่เต็มไปด้วยดอกไม้
เด ลีออนไม่พบน้ำพุศักดิ์สิทธิ์ เขาเป็นสเปนคนแรกที่มาถึงฟลอริดาซึ่งเป็นแผ่นดินใหญ่ส่วนหนึ่งของ
สหรัฐอเมริกาในปัจจุบัน และอ้างยึดครองดินแดนฟลอริดาเป็นของสเปน

2.4 บัลบัว ค้นพบมหาสมุทรแปซิฟิกในปี 1513

ในปี 1513 วาสกา เด บัลบัว (Vasco de Balboa 1475 - 1517) นัก
สำรวจสเปนมาที่ทวีปอเมริกาทางฝั่งตะวันตก บัลบัวขึ้นบกที่บ้านนามานออเมริกากลางผูกมิตรกับอิน
เดียนและได้ยืมอินเดียนพุดถึงท้องน้ำกว้างใหญ่ทางฝั่งตะวันตกของปานามา บัลบัวหวังว่าท้องน้ำ
นี้จะ เป็นทางนำสู่เอเชีย บัลบัวพร้อมพวกเดินข้ามบริเวณคอคอดปานามาสู่ชายฝั่งตะวันตก ได้พบ
ท้องน้ำกว้างใหญ่ซึ่ง ไม่มีคนขาวคนใดเคยเห็นมาก่อน เพราะท้องน้ำนี้ถูกพบจากการเดินทางมา
ทางใต้ บัลบัวเรียกท้องน้ำนี้ว่าทะเลใต้ (The South Sea) ต่อมาถูกเปลี่ยนชื่อเป็นมหาสมุทร
แปซิฟิก บัลบัวประกาศทะเลใต้และปานามาเป็นของสเปน อินเดียชกชวานให้บัลบัวเดินทางต่อ
มุ่งลงใต้ เพราะดินแดนทางใต้รู้จักกันในนามว่าดินแดนแห่งทองคำ (The Land of Gold)
ดินแดนนี้ปัจจุบันคือเปรูของอินคา บัลบัวมุ่งสู่เปรูแต่ถูกข่าระหว่างทาง

2.5 มาเจลแลน มาถึงหมู่เกาะฟิลิปปินส์ในปี 1521

การค้นพบทะเลใต้ของบัลบัวในปี 1513 เป็นการพิสูจน์ว่าโคลัมบัสไม่ได้มาถึงเอเชียแต่โคลัมบัสได้ค้นพบโลกใหม่คือทวีปอเมริกา นักสำรวจยุโรปตะวันตกพยายามค้นหาเส้นทางมาเอเชียเพื่อการค้า ไม่สนใจทวีปอเมริกาเพราะคิดว่าป่าเถื่อน เฟอร์ดินานด์ มาเจลแลน (Ferdinand Magellan 1480? - 1521) นักเดินเรือโปรตุเกสเชื่อว่าถ้านำเรือออกจากชายฝั่งตะวันตกของยุโรปมุ่งมาทางทิศตะวันตกเฉียงใต้จะพบเส้นทางอ้อมทวีปอเมริกา อันจะเป็นทางนำสู่เอเชีย รัฐบาลโปรตุเกสไม่สนใจในแนวความคิดของมาเจลแลน ดังนั้นมาเจลแลนจึงเดินทางมาสเปน พระเจ้าชาลส์ที่ 1 ปกครองสเปนระหว่างปี 1516 - 1556 ยอมรับในแนวความคิดของมาเจลแลนและรับอุปถัมภ์โดยมอบเรือ 5 ลำ พร้อมลูกเรือ 300 คนเพื่อการเดินทางแก่มาเจลแลน

20 กันยายน 1519 มาเจลแลนออกเดินทางจากสเปน เป็นเวลาหลายเดือนที่เขานำเรือมุ่งลงใต้ข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกแล่นเรียบชายฝั่งตะวันออกของอเมริกาใต้ เพื่อหาทางนำออกสู่เอเชีย ผลการสำรวจได้พบช่องแคบตอนปลายสุดของอเมริกาใต้ ปัจจุบันคือช่องแคบมาเจลแลน (Strait of Magellan) ช่องแคบนี้เป็นทางออกสู่ทะเลใต้ที่บัลบัวเคยค้นพบเมื่อปี 1513 มาเจลแลนเรียกท้องน้ำนี้ว่า มหาสมุทรแปซิฟิก (The Pacific Ocean) โดยไม่รู้ว่าเป็นท้องน้ำเดียวกันกับทะเลใต้ของบัลบัว การเดินทางข้ามมหาสมุทรแปซิฟิกเป็นไปอย่างยากลำบาก เผชิญพายุ เรือ 2 ใน 5 ลำอับปางพร้อมลูกเรือ ลูกเรือที่เหลืออีก 3 ลำต้องเผชิญปัญหาขาดแคลนอาหาร น้ำและอ่อนเพลียมาก เกือบ 4 เดือนต่อมาได้พบหมู่เกาะ มาเจลแลนเรียกหมู่เกาะนี้ว่าหมู่เกาะฟิลิปปินส์ (The Philippines) เพื่อเป็นเกียรติแก่เจ้าชายฟิลิปซึ่งเป็นโอรสของพระเจ้าชาลส์ที่ 1 แห่งสเปน มาเจลแลนมั่นใจว่าหากนำเรือมุ่งตะวันตกต่อไปจะสามารถมาถึงเอเชียได้ ในปี 1521 มาเจลแลนถูกฆ่าขณะทำการต่อสู้กับชนพื้นเมืองบนเกาะเซบู (Cebu) ในหมู่เกาะฟิลิปปินส์

ลูกเรือของมาเจลแลนนำเรือที่เหลือเพียง 2 ลำ หลบหนีการรุกรานของชนพื้นเมืองเรือแล่นผ่านหมู่เกาะอีสต์อินดีส์ (The East Indies) ปัจจุบันคืออินโดนีเซีย เพื่อหาทางกลับสู่สเปน ลูกเรือทั้ง 2 ลำตัดสินใจแยกกันเดินทาง ลำหนึ่งย้อนกลับทางเดิมคือข้ามมหาสมุทรแปซิฟิกมุ่งสู่สเปน เรือลำนี้ต้องอับปางระหว่างการเดินทาง อีกลำคือเรือวิกตอเรีย (Victoria)

มุ่งตะวันตกต่อไป เรือวิกตอเรียข้ามมหาสมุทรอินเดีย อ้อมแอฟริกากลับสู่สเปนได้สำเร็จในปี 1522 รวมเวลา 3 ปีที่กองเรือสเปน 5 ลำพร้อมลูกเรือ 300 คน ภายใต้อำนาจนำของเจสแลนมุ่งสู่ท้องทะเลทางตะวันตกของยุโรป บนคาบฟ้าเรือวิกตอเรียซึ่งเป็นเพียงเรือลำเดียวที่เหลือรอดกลับสเปนมีลูกเรือเพียง 18 คนที่โหดทรมาณจนแทบจำสภาพเดิมไม่ได้ ลูกเรือทั้ง 18 คนนี้ได้ชื่อว่าเป็นคนผิวขาวกลุ่มแรกที่นำเรือแล่นรอบโลก การเดินทางที่มาเจสแลนเป็นผู้กำหนด แม้เขาไม่อาจทำได้สำเร็จด้วยตนเอง แต่ก่อให้เกิดผลสำคัญมากมายคือเป็นการพิสูจน์ว่าโลกกลม พิสูจน์ถึงความเป็นไปได้ในการเดินทางมาเอเชียโดยเส้นทางเดินเรือตะวันตก พิสูจน์ว่าทวีปอเมริกามาเป็นส่วนหนึ่งของทวีปเอเชียแต่เป็นดินแดนกว้างใหญ่แห่งใหม่ขวางกั้นระหว่างยุโรปและเอเชีย ตลอดจนได้รู้ถึงความกว้างใหญ่ของโลก

2.6 คอร์เตส พิชิตเม็กซิโกในปี 1520-25

เพราะนักเดินเรือสเปนส่วนใหญ่ต่างเห็นพ้องต้องกันว่าการเดินทางเรือตามแนวความคิดของมาเจสแลนคือข้ามมหาสมุทรแอตแลนติก ทางหน้าอ้อมทวีปอเมริกาเพื่อมายังเอเชีย เส้นทางเดินเรือจะยาวยากลำบาก และมีอันตรายสำหรับเรือขนาดเล็ก ด้วยความคิดนี้นักเดินเรือสเปนจึงมุ่งให้ความสนใจสำรวจเสี่ยงโชคในทวีปอเมริกาแทนการมุ่งมาเอเชีย

มีนาคม 1519 เฮอร์นันโด คอร์เตส (Hernando Cortez 1485 - 1547) นักเดินเรือและนักสำรวจสเปนนำกองเรือพร้อมลูกเรือ 600 คน ม้า 18 ตัว (นับเป็นการนำม้าสู่อเมริกาเหนือเป็นครั้งแรก) จากคิวบามุ่งสู่เม็กซิโก ที่ตั้งมั่นของเอสเตคผู้มั่งคั่งด้วยทองคำมีค่าและสูงส่งด้านอารยธรรม ขึ้นบกบริเวณที่เป็นเมืองเวรากรุซ (Veracruz) คอร์เตสส่งกองเรือเพื่อให้นำลูกเรือหลบหนีกลับคิวบา ตำนานเอสเตคกล่าวไว้ว่าสักวันหนึ่งเทพเจ้าขาว (White god) ซึ่งจากไปจะกลับมา มอนเตซูมาที่ 2 (Montezuma II 1480? - 1520) ปกครองเอสเตคขณะนั้นให้การต้อนรับคอร์เตสเป็นอย่างดีเพราะเชื่อว่า คอร์เตสคือเทพเจ้าขาว แม้จะได้รับทองคำเพชรพลอยและของมีค่ามากมายแต่คอร์เตสซึ่งโสดและคู่ชายยังไม่พอใจได้เรียกร้องเพิ่ม จับกุมและฆ่ามอนเตซูมา ยึดเม็กซิโกของเอสเตคได้ในปี 1520 คอร์เตสใช้ชีวิตชั่วระยะหนึ่งในเม็กซิโกเพื่อคุมการทำเหมืองทองคำ โดยให้เอสเตคเป็นแรงงานทาสในเหมืองทองคำและเงินที่ขุดได้ถูกบรรทุกเรือส่งกลับยังสเปน สร้างความมั่งคั่งอย่างมากให้สเปน เม็กซิโกกลายเป็นอาณานิคมของสเปนนับแต่นั้นมาเป็นเวลากว่า 300 ปี

2.7 ปีซาร์โร พิชิตเปรูในปี 1532

เม็กซิโกสร้างความมั่งคั่งให้สเปนนับจากปี 1520 สเปนมีความมั่งคั่งเพิ่มมากขึ้นอีก เมื่อได้ยึดครองเปรู เพราะบัลบัวเมื่อครั้งปี 1513 เคยได้รับการบอกกล่าวจากอินเดียว่ามีทองคำในเปรู คำกล่าวนี้คงอยู่ในความทรงจำของสเปน หนึ่งในพรรคพวกของบัลบัวคือฟรานซิสโก ปีซาร์โร (Francisco Pizarro 1470? - 1541) สามารถพิชิตเปรูในอเมริกาใต้ซึ่งเป็นที่ตั้งมั่นของอินเดียนอินคาผู้มั่งคั่งด้วยทรัพย์สินและมีอารยธรรมสูงส่ง เช่นเอสเท็คในเม็กซิโก

ปี 1532 ปีซาร์โร นำเรือแล่นเรียบชายฝั่งตะวันตกของอเมริกามุ่งยึดดินแดนของอินคาที่เปรู อินคาเรียกตนเองว่าบุตรแห่งสุริยเทพ (The Children of the Sun) ไม่คิดว่ากองกำลังสเปนจะทำร้าย แต่สเปนทำในสิ่งที่อินคาไม่คาดคิดโดยใช้ปืนเป็นอาวุธจับกุมหัวหน้าเผ่าอินคา อินคายอมมัดตัวหัวหน้าเผ่าเป็นทองคำจำนวนมากมาย ปีซาร์โรรับทองคำและคงจับหัวหน้าเผ่าเป็นตัวประกันทั้งฆ่าหัวหน้าเผ่าในภายหลัง และยึดครองเปรูเป็นอาณานิคมของสเปนในเวลาต่อมา อินคาถูกบังคับเป็นแรงงานทาสในเมืองทองคำที่สเปนส่งขุดในเปรู เช่นที่ทำงานเม็กซิโก ลูกน้องคนหนึ่งของปีซาร์โรคือ เปโตร เด วัลดีเวีย (Pedro de Valdivia 1500? - 1553) นำกำลังสเปนมุ่งลงใต้ และพิชิตชิลีได้ อาณานิคมสเปนเกิดตามแนวชายฝั่งตะวันตกของอเมริกาใต้ ทองคำและเงินที่ขุดได้จากเปรู และชิลีช่วยเพิ่มความมั่งคั่งอย่างมากแก่สเปน

2.8 เด วาคา นำการเดินทางข้ามดินแดนตอนใต้ของสหรัฐอเมริกาในปี 1528

สเปนกอบโกยทองคำ เงิน และของมีค่าจากเม็กซิโก เปรู และชิลีนับจากปี 1519 เป็นต้นมา ขณะเดียวกันสเปนยังคงพยายามแสวงหาความมั่งคั่งเพิ่มอีกโดยมุ่งความสนใจในดินแดนตอนเหนือของเม็กซิโกคือสหรัฐอเมริกาในปัจจุบัน เพื่อค้นหาพุทักด์ลีทซ์ (The Fountain of Youth) และทองคำในเจ็ดนครแห่งซิโบล่า (The Seven Cities of Cibola) เช่นที่บอง เด ลีองเคยพยายามค้นหาครั้งปี 1513

คาเบซา เด วาคา (Cabeza de Vaca) มุ่งค้นหาทองคำโดยเริ่มการค้นหาจากเม็กซิโกเรือขึ้นไปในดินแดนทางเหนือ ในปี 1528 คณะสำรวจของเด วาคา นำเรือออกจากคิวบา มุ่งขึ้นบกที่เม็กซิโกแต่หลงทางต้องขึ้นบกที่ชายฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ของเท็กซัส คณะของเด วาคา ถูกอินเดียนจับกุม ช่วงถูกคุมขังเด วาคา และพวกอีก 3 คน หลบหนีออกมาได้มุ่ง

เดินทางกลับเม็กซิโก คณะผู้ลบลบนี้ทั้ง 4 เดินทางคืนแดนที่ราบกว้างใหญ่ปัจจุบันคือเท็กซัส นิวเม็กซิโก และอะริโซนา หลังจากนั้นมุ่งลงใต้ถึงเม็กซิโกในปี 1536 เด วาคาและพวกไม่พบทองคำไม่พบน้ำพุศักดิ์สิทธิ์ แต่ได้ชื่อว่าเป็นชาวยุโรปพวกแรกที่เดินทางข้ามเท็กซัสและดินแดนตอนใต้ของสหรัฐอเมริกา

2.9 เด โซโต ค้นพบแม่น้ำมิสซิสซิปปี ในปี 1541²⁸

จะสังเกตเห็นได้ว่าบรรดานักสำรวจสเปนที่มาอเมริกาเหนือมักเริ่มการเดินทางจากคิวบาและเบอร์โต ริโก เช่น ปอง เด ลีอง มาฟลอริดาเริ่มจากเบอร์โต ริโก เซอร์นานโดคอร์เตสมาเม็กซิโกเริ่มจากคิวบาเป็นต้น นักสำรวจสเปนที่ควรกล่าวถึงอีกคนคือเซอร์นานโด เด โซโต (Hernando de Soto 1500? - 1542) เป็นข้าหลวงสเปนประจำคิวบาและฟลอริดาเป็นน้องเขยของบัลบัวและเคยร่วมงานกับบิชอปโรพิซโตเปรูในปี 1532 การเข้าสำรวจอเมริกาเหนือของเด โซโตในปี 1539 มุ่งค้นหาทองคำของเจ็ดนครแห่งชิโบล่าเช่นคาเบซา เด วาคา เคยแสวงหาครั้งปี 1528 เด โซโต พร้อมพวก 720 คน และม้ากว่า 200 ตัวออกจากเมืองแทมปา (Tampa) ฟลอริดา มุ่งขึ้นเหนือเข้าสู่ดินแดนคารอลินา หลังจากนั้นมุ่งสู่ตะวันตกผ่านอะลาบามาเข้าสู่มิสซิสซิปปี ในปี 1541 เด โซโตและพวกมาถึงแม่น้ำมิสซิสซิปปี เด โซโตประกาศดินแดนสองฝั่งแม่น้ำเป็นของสเปน แต่เพราะถูกอินเดียนโจมตีทำให้คณะของเด โซโตตกว่า 200 คนต้องเสียชีวิต เด โซโตเองบาดเจ็บและเสียชีวิตในเดือนมิถุนายน 1542 ศพของเขาถูกนำฝังที่ริมแม่น้ำมิสซิสซิปปี คณะของเด โซโตที่เหลือพยายามหาทางกลับถึงเม็กซิโกได้ในปี 1543 โดยล่องตามแม่น้ำมิสซิสซิปปีลงไปต่อออกสู่อ่าวเม็กซิโก

เด โซโต และพวกได้ชื่อว่าเป็นคนผิวขาวกลุ่มแรกที่มาถึงแม่น้ำมิสซิสซิปปี การเดินทางต้องข้ามพื้นที่ที่เป็นฟลอริดา จอร์เจีย ดินแดนคารอลินา เพนเนซิล อะลาบามา มิสซิสซิปปี หลุยส์เซียนา อะคันซอ โอคลาโฮมา และเท็กซัส อาหารได้จากการหาระหว่างการเดินทาง ต้องต่อสู้กับอินเดียนและโรคภัยไข้เจ็บ แม่น้ำไม่พบทองคำแต่การเดินทางครั้งนี้ช่วยให้สเปนได้รู้จักอเมริกาเหนือดีขึ้นกว่าเดิม

2.10 โคโรนาโด สำรวจพื้นที่ตะวันตกเฉียงใต้ของสหรัฐอเมริกาในปี 1540

สเปนคงพยายามค้นหาทองคำของเจ็ดนครแห่งชิโบล่าในอเมริกาเหนือทั้งหวังค้นพบทางลัดในทวีปอเมริกาสู่มหาสมุทรแปซิฟิกเพื่อไปยังเอเชีย ในปี 1540 ฟรานซิสโก เด โครนาโด

(Francisco de Coronado 1510 - 1554) เป็นข้าหลวงสเปนประจำเม็กซิโกอีกผู้หนึ่งที่สนใจค้นหาทองคำของเจ็ดนครแห่งชิบูลา คณะของโคโรนาโดประกอบด้วยผู้ร่วมทำการสำรวจ 1,00 คน และม้า 300 ตัว ออกจากเม็กซิโกมุ่งสู่นิว เม็กซิโก โคโรนาโดพบเจ็ดนครแห่งชิบูลา ซึ่งมีสภาพเป็นเพียงหมู่บ้านอินเดียชน ไม่พบทองคำ โคโรนาโดผิดหวังนำคณะมุ่งเหนือไปไกลถึงแคนซัส โคโรนาโดและคณะได้ชื่อว่าเป็นคนผิวขาวพวกแรกที่มาถึงแกรนด์แคนยอนแห่งแม่น้ำโคโลราโด (The Grand Canyon of the Colorado River) ได้พบที่ราบกว้างใหญ่ตอนใต้ ได้พบฝูงวัวป่ามากมาย เพราะไม่พบทองคำเลยในอเมริกาเหนือ จึงตัดสินใจเดินทางกลับ ถึงเม็กซิโกในปี 1542 เส้นทางที่โคโรนาโดใช้ปัจจุบันคือเส้นทางสายซานตา เฟ (The Santa Fe Trail) โคโรนาโดและคณะได้เข้าสำรวจพื้นที่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของสหรัฐอเมริกาและทำให้สเปนได้รู้จักทวีปอเมริกาเหนือดีขึ้น

โปรตุเกสยึดครองดินแดนบราซิลในปี 1500²⁹

ในปลายศตวรรษที่ 15 โปรตุเกสกำลังก้าวหน้าอย่างมากในการเดินเรือโดยอ้อมแอฟริกามาเอเชีย โปรตุเกสจึงให้ความสนใจน้อยมากในการค้นพบทวีปอเมริกาของสเปนในปี 1492 ในปี 1500 เรือโปรตุเกสภายใต้การนำของเปโดร คาบรัล (Pedro Cabral 1460? - 1526) ถูกลมพัดขึ้นบกที่ชายฝั่งอเมริกาใต้ และคาบรัลอ้างยึดครองดินแดนบราซิลเป็นของโปรตุเกส สเปนไม่ชอบให้โปรตุเกสอ้างเป็นเจ้าของเหนือดินแดนในทวีปอเมริกา สเปนคิดว่าทวีปอเมริกาควรเป็นของสเปนแต่เพียงผู้เดียว เพราะโคลัมบัสค้นพบโลกใหม่นี้ แต่สเปนต้องยอมรับการยึดครองบราซิลของโปรตุเกสเพราะข้อตกลงปี 1494

สเปนพิชิตดินแดนส่วนใหญ่ของทวีปอเมริกาโดยเฉพาะในอเมริกากลาง อเมริกาใต้ และเม็กซิโกภายหลังโคลัมบัสค้นพบทวีปอเมริกาและการตกลงซื้อขายระหว่างสเปน-โปรตุเกสในปี 1494 แต่ชาติยุโรปตะวันตกอื่น ๆ อันได้แก่อังกฤษ ฝรั่งเศส และฮอลแลนด์ได้ท้าทายการผูกขาดอำนาจของสเปนในทวีปอเมริกาโดยเฉพาะในอเมริกาเหนือโดยประกาศยึดครองและก่อตั้งอาณานิคมขึ้นแข่งกับสเปนในเวลาต่อมา

3. การเดินทางเรือ การสำรวจ และประกาศยึดครองดินแดนของอังกฤษ

อังกฤษเป็นชาติที่สามที่ค้นหาเส้นทางเดินเรือมายังเอเชียในปลายคริสต์ศตวรรษที่ 15 แคบอทสำรวจและประกาศดินแดนชายฝั่งตะวันออกของอเมริกาเหนือเป็นของอังกฤษ³⁰

อังกฤษเป็นหนึ่งในสามชาติทางยุโรปตะวันตกที่ไม่ยอมรับในข้อตกลงปี 1494 ระหว่างสเปน-โปรตุเกส ในปลายศตวรรษที่ 15 อังกฤษเริ่มเข้าสำรวจอเมริกาเหนือ การดำเนินการเริ่มในสมัยพระเจ้าเฮนรีที่ 7 ปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ทิวดอร์ (Henry VII 1457 - 1509) ปกครองอังกฤษระหว่างปี 1485 - 1509 โดยว่าจ้างนักเดินเรืออิตาลีชื่อจอห์น แคบอท (John Cabot 1450 - 1498) มุ่งค้นหาเส้นทางเดินเรือสายใหม่มายังเอเชียโดยตั้งความหวังว่าอยากเข้าค้าขายกับจีนและอินเดีย แคบอทเป็นนักเดินเรืออีกผู้หนึ่งที่เชื่อว่าจะสามารถมาถึงเอเชียได้โดยนำเรือมุ่งตะวันตก

ปี 1497 แคบอทนำเรือออกจากอังกฤษ เจ็ดอาทิตย์ต่อมาถึง เกาะเคปเบรตัน (Cape Breton Island) ซึ่งเป็นพื้นที่ตอนบนของโนวา สโกเชียของแคนาดา ไม่พบอะไรนอกจากอินเดียจึงนำเรือกลับอังกฤษ ในปี 1498 แคบอทมาอเมริกาเหนือเป็นครั้งที่สอง มาถึงเกาะทางใต้ของลาบราดอร์ เรียกเกาะนี้ว่านิวฟาวแลนด์ (New Found Land) ปัจจุบันคือเกาะนิวฟาวแลนด์ ของแคนาดา แคบอทสำรวจชายฝั่งตะวันออกเรื่อยลงมาทางใต้ถึงประมาณบริเวณที่เป็นเดลาแวร์ในปัจจุบันพร้อมกับประกาศเกาะนิวฟาวแลนด์และดินแดนในอเมริกาเหนือที่ทำการสำรวจทั้งหมดเป็นของอังกฤษ แม้นแคบอทไม่อาจมาถึงเอเชียได้แต่พระเจ้าเฮนรีที่ 7 ได้ตอบแทนโดยประทานเงิน 10 ปอนด์แก่แคบอท แคบอทและคณะได้ชื่อว่าเป็นคนพิชิตชาวกลุ่มแรกที่เข้าสำรวจแผ่นดินใหญ่ของทวีปอเมริกาเหนือ (โคลัมบัสเข้าสำรวจเพียงอเมริกากลางและอเมริกาใต้บริเวณชายฝั่งตะวันออก) แต่เพราะอังกฤษยุ่งกับการปรับปรุงเศรษฐกิจภายในจากเกษตรกรรม เป็นอุตสาหกรรมจึงไม่ได้คิดจัดตั้งอาณานิคมในอเมริกาเหนืออย่างต่อเนื่อง เช่นสเปน

4. การเดินทางเรือ การสำรวจ และประกาศยึดครองดินแดนของฝรั่งเศส

ฝรั่งเศสเป็นชาติที่สี่ที่ค้นหาเส้นทางเดินเรือมายังเอเชียในต้นคริสต์ศตวรรษที่ 16 จุดมุ่งหมายในการเดินเรือเพื่อทำการค้ากับจีน ทั้งนี้ฝรั่งเศสเป็นอีกชาติหนึ่งที่ยอมไม่รับในข้อตกลงปี 1494 ฝรั่งเศสจึงเป็นยุโรปชาติที่สามที่เข้าสำรวจอเมริกาเหนือในต้นศตวรรษที่ 16 โดยในปี

1532 พระเจ้าฟรานซิสที่ 1 (Francis I 1494 - 1547) ปกครองฝรั่งเศสระหว่างปี 1515 - 1547 จ้างนักเดินเรืออิตาลีเปลี่ยนชื่อจีโอเฟนนิ ดา เวอร์ราซานิน (Giovanni da Verrazano 1485? - 1528?) ค้นหาเส้นทางเดินเรือสายตะวันตกเฉียงเหนือมุ่งมาเอเชียเพื่อค้าขายกับจีน เวอร์ราซานินนำเรือออกจากฝรั่งเศสมุ่งสู่ตะวันตก ข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกมาถึงอเมริกาเหนือ การแล่นสำรวจบริเวณชายฝั่งเริ่มจากโนวา สโกเนียของแคนาดาถึงฟลอริดาของสหรัฐอเมริกา เวอร์ราซานินได้ชื่อว่าเป็นคนผิวขาวคนแรกที่นำเรือเข้าเทียบสหรัฐอเมริกาที่นิวยอร์ก แม้นว่าไม่ถึงจีนแต่การทำงานของเวอร์ราซานินมีส่วนทำให้ฝรั่งเศสได้ยึดครองดินแดนในอเมริกาเหนือในเวลาต่อมา³¹

4.1 ชาค คาร์ตีเย ค้นพบแม่น้ำเซนต์ ลอเรนซ์ในปี 1532

ในปี 1534 ชาค คาร์ตีเย (Jacques Cartier 1491 - 1557) เป็นนักสำรวจฝรั่งเศสอีกผู้หนึ่งที่มีงค้นหาเส้นทางเดินเรือสายตะวันตกเฉียงเหนือมาเอเชียโดยผ่านอเมริกาเหนือ เช่น เวอร์ราซานินทำในปี 1532 ผลการสำรวจคือได้ค้นพบอ่าวเซนต์ ลอเรนซ์ และแม่น้ำเซนต์ ลอเรนซ์ (St. Lawrence River) คาร์ตีเยคิดว่าแม่น้ำเซนต์ ลอเรนซ์เป็นทางน้ำนำสู่จีน จึงนำเรือล่องเข้าสู่ท้องน้ำตอนนถึงประมาณเมืองมอนทรีออล (Montreal) คาร์ตีเยประกาศดินแดนในหุบเขาลุ่มน้ำเซนต์ลอเรนซ์ทั้งหมดเป็นของฝรั่งเศส³² ชาวประมงฝรั่งเศสติดตามคาร์ตีเยมาอเมริกาเหนือเข้าทำการประมงบริเวณชายฝั่งนิวฟาวแลนด์ บางคนทำการค้าขนสัตว์กับอินเดียน ความมั่งคั่งของขนสัตว์ที่นำไปขายในยุโรปได้ราคาดี ทำให้นักค้าสัตว์ฝรั่งเศส และพ่อค้าฝรั่งเศสเข้าสู่ดินแดนตอนนตามแนวลุ่มน้ำเซนต์ ลอเรนซ์เพื่อค้าขายกับอินเดียนมากยิ่งขึ้น ดินแดนในหุบเขาลุ่มน้ำเซนต์ ลอเรนซ์นี้รู้จักกันในนามแคนาดา

4.2 ทองแดงก่อตั้งอาณานิคมฝรั่งเศสในปี 1608

เกือบตลอดศตวรรษที่ 16 ฝรั่งเศสยุ่งกับปัญหาศาสนาและสงครามกลางเมืองไม่มีเวลาให้ความสนใจเพื่อการก่อตั้งอาณานิคมฝรั่งเศสในอเมริกาเหนืออย่างเป็นทางการ อาณานิคมฝรั่งเศสในอเมริกาเหนือหรือนิว ฟรานซ์ (New France) ก่อตั้งอย่างเป็นทางการถาวรในสมัยพระเจ้าเฮนรี่ที่ 4 (Henry IV 1553 - 1610) ประมุขคีร์วีแห่งราชวงศ์บูร์บอง ปกครองฝรั่งเศสระหว่างปี 1589 - 1610 การดำเนินการเริ่มขึ้นในปี 1589 กำลังสำคัญในการก่อตั้งนิวฟรานซ์ คือซามูเอล เดอ ชองเปลง (Samuel de Champlain 1567? - 1635)

ในปี 1608 ชองแบลงกำหนดให้เมืองควีเบก (Quebec) บนปากแม่น้ำเซนต์ลอเรนซ์เป็นศูนย์กลางสังคม เศรษฐกิจการค้า และการปกครองของนิว ฟรานซ์ และเพื่อความอยู่รอดของนิว ฟรานซ์ ชองแบลงได้ทำไมตรีกับอินเดียนบนลุ่มน้ำเซนต์ ลอเรนซ์ คือเผ่าแอลกอนควิน (Algonquin) และอินเดียนในทะเลสาบฮูรอน ซึ่งเป็นแหล่งชนสัตว์คือเผ่าฮูรอน (Huron) เพราะแอลกอนควินและฮูรอนมีศัตรูคืออินเดียนเผ่าอิโรควัว (Iroquois) ชองแบลงให้ความช่วยเหลืออินเดียนมิตรของฝรั่งเศสโดยร่วมปราบปรามอิโรควัว ทำให้ฝรั่งเศสต้องเป็นศัตรูกับอิโรควัวไปด้วย นับเป็นความผิดพลาดเพราะในเวลาต่อมาอิโรควัวได้เข้าเป็นมิตรกับอังกฤษและเป็นกำลังสำคัญที่อังกฤษเมื่ออังกฤษทำการสู้รบกับฝรั่งเศส นอกจากนี้ชองแบลงยังให้การสนับสนุนการสำรวจดินแดนตอนในเพื่อหาแหล่งชนสัตว์ และขยายเขตยึดครองของฝรั่งเศสออกไป ตลอดจนนำให้การปกป้องนิว ฟรานซ์จากการรุกรานของชาวอาณานิคมอังกฤษในดินแดนทางใต้ ในปี 1633 - 1635 ได้รับแต่งตั้งเป็นข้าหลวงแห่งนิว ฟรานซ์ ด้วยผลงานดังกล่าวข้างต้นทำให้ชองแบลงได้รับสมญานามว่าบิดาแห่งนิว ฟรานซ์ (Father of New France)

4.3 ฝรั่งเศส สำรวจท้องน้ำตอนบนของแม่น้ำมิสซิสซิปปี ในปี 1674

นับจากต้นศตวรรษที่ 17 เป็นต้นมา นักสำรวจฝรั่งเศสพากันเข้าสำรวจดินแดนตอนในของนิว ฟรานซ์ เพื่อหาแหล่งชนสัตว์และขยายเขตยึดครองของฝรั่งเศส การสำรวจไกลไปถึงทะเลสาบทั้งห้า (The Great Lakes) ในช่วงครึ่งหลังของศตวรรษที่ 17 ได้มีการเข้าสำรวจตอนบนของแม่น้ำมิสซิสซิปปี โดยบาดหลวงชาค มาร์เก็ท (Father Jacques Marquette 1637 - 1675) และหลุยส์ ซอลิเย (Louis Joliet 1645 - 1700)

บาดหลวงมาร์เก็ทมานิว ฟรานซ์ ในปี 1666 เพื่อสอนศาสนาและภาษาฝรั่งเศสให้อินเดียนเผ่าฮูรอน และเผ่าออกตาวา ที่สำนักสงฆ์บนริมทะเลสาบมิชิแกนบาดหลวงมาร์เก็ทได้ยืมอินเดียนพูดคำว่า "มิทชี ซีปี (Mitchee seepee)" แปลว่าแม่น้ำใหญ่ ทำให้คิดว่าอาจเป็นทางน้ำสู่จีนซึ่งบรรดานักสำรวจฝรั่งเศสต่างหากันแสวงหา แม่น้ำนี้ปัจจุบันคือแม่น้ำมิสซิสซิปปี (Mississippi River) บาดหลวงมาร์เก็ทได้ซอลิเยซึ่งเป็นพ่อค้าชนสัตว์ชาวฝรั่งเศสรวมการสำรวจพร้อมคณะอีก 5 คน การสำรวจเริ่มในปี 1673 โดยนำเรือล่องตามแม่น้ำมุ่งลงใต้ถึงบริเวณที่แม่น้ำมิสซิสซิปปีตัดกับแม่น้ำอาร์คันซอ (Arkansas River) เพราะเสบียงเหลือน้อยและรู้ว่ามิคนิวชาวาคาคาว่าเป็นสเปนอยู่ทางตอนใต้ของแม่น้ำ คณะสำรวจจึงตัดสินใจนำเรือกลับ

จากการได้สำรวจทำให้บาดหลวงมาร์แกตต์แน่ใจว่าแม่น้ำมิสซิสซิปปีไหลลงใต้ ไม่ได้ไหลสู่มหาสมุทรแปซิฟิกเพื่อมาเอเชีย³⁴

4.4 ลา ซาลสำรวจแม่น้ำมิสซิสซิปปี และประกาศดินแดนหลุยส์เซียนาเป็นของฝรั่งเศสในปี 1682³⁵

พระเจ้าหลุยส์ที่ 14 (Louis XIV 1638 - 1715) ปกครองฝรั่งเศสระหว่างปี 1643 - 1715 ให้ลาซาล (Robert Cavelier de la Salle 1643 - 1687) สืบทอดงานของบาดหลวงมาร์แกตต์ ลา ซาลเริ่มเข้าสำรวจแม่น้ำมิสซิสซิปปีในวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 1682 โดยนำเรือล่องเรือลงใต้ถึงอ่าวเม็กซิโกในวันที่ 9 เมษายน 1682 ประกาศดินแดนทั้งหมดในหุบเขาแม่น้ำมิสซิสซิปปีเป็นของฝรั่งเศส และเพื่อเป็นเกียรติแก่พระเจ้าหลุยส์ที่ 14 ลาซาลให้ชื่อดินแดนนี้ว่าหลุยส์เซียนา (Louisiana) หลุยส์เซียนากว้างขวางมาก ทางตะวันออกจากเทือกเขาแอปพาเลเชียน ถึงทางตะวันตกคือเทือกเขาร็อกกี ทางเหนือจากทะเลสาบทั้งห้าถึงทางใต้คืออ่าวเม็กซิโก ลา ซาลไม่รู้หรือว่าเฮอริกันนาค เด โซโต แห่งสเปนเคยเข้าสำรวจดินแดนนี้เมื่อปี 1541 และได้ประกาศดินแดนนี้เป็นของสเปนมาก่อน

ลา ซาล ล้มเหลวในการก่อตั้งอาณานิคมฝรั่งเศสบนปากแม่น้ำมิสซิสซิปปีในช่วงปี 1684 - 1687³⁶

ในปี 1682 ภายหลังจากสิ้นสุดการสำรวจแม่น้ำมิสซิสซิปปี ลา ซาลเดินทางกลับฝรั่งเศส ในปี 1684 จากฝรั่งเศสกลับมายังอเมริกาเหนือพร้อมเรือ 4 ลำและผู้อพยพฝรั่งเศสมุ่งสู่อ่าวเม็กซิโกหวังจัดตั้งอาณานิคมฝรั่งเศสบนปากแม่น้ำมิสซิสซิปปี ระหว่างการเดินทางข้ามมหาสมุทรแอตแลนติก สเปนจับกุมเรือไปได้ 1 ลำ ต่อมาเรืออีก 1 ลำอัปปางคงเหลือเพียง 2 ลำที่มุ่งสู่อ่าวเม็กซิโก แต่ต้องหลงทางหาทางน้ำเข้าสู่แม่น้ำมิสซิสซิปปีไม่พบ จำต้องขึ้นบกที่อ่าวมาทากอร์ดา (Matagorda Bay) ของเท็กซัส เข้าตั้งมั่นที่เมืองฟอร์ท เซนต์ หลุยส์ (Fort St. Louis) ในปัจจุบัน ขณะเดียวกันพยายามออกเดินทางมุ่งค้นหาแม่น้ำมิสซิสซิปปีโดยทางบก คณะค่อย ๆ ดายเพราะโรคภัยไข้เจ็บ และถูกลอบโจมตีโดยอินเดียน พวกที่เหลืออยากกลับฝรั่งเศส แต่ลา ซาลคงบังคับให้ออกค้นหาแม่น้ำมิสซิสซิปปี เป็นผลทำให้ลา ซาลถูกฆ่าในปี 1687 แม้ลา ซาล ไม่อาจก่อตั้งอาณานิคมฝรั่งเศสบนปากแม่น้ำมิสซิสซิปปีได้ แต่เขายังได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้ทำให้ฝรั่งเศสมีสิทธิ์เข้ายึดครองดินแดนในหุบเขาลุ่มแม่น้ำมิสซิสซิปปีของสหรัฐอเมริกา

5. การเดินทาง การสำรวจ และประกาศยึดครองดินแดนของดัช

ดัช เป็นชาติที่ห้าที่ค้นหาเส้นทางเดินเรือมายังเอเชียในต้นคริสต์ศตวรรษที่ 17

ฮัดสันค้นพบแม่น้ำฮัดสันในปี 1609³⁷

ต้นศตวรรษที่ 17 ฮอลแลนด์หรือดัช เป็นอีกชาติหนึ่งที่แสวงหาเส้นทางเดินเรือสายใหม่สู่เอเชียเพื่อการค้าโดยเฉพาะกับจีนและอินเดีย ก่อนศตวรรษที่ 17 ดัชใช้เส้นทางเดินเรือของโปรตุเกสมายังเอเชีย เรือสินค้าดัชที่กลับมาสู่ฮอลแลนด์จะบรรทุกผ้าไหมและเครื่องเทศเป็นสินค้าหลักนำออกจำหน่ายยังยุโรปตะวันตก การค้ากับเอเชียส่วนใหญ่อยู่ภายใต้การดำเนินการของบริษัทดัชอีสอินเดีย (The Dutch East India Company) ในปี 1609 เพื่อค้นหาเส้นทางเดินเรือตะวันตกเฉียงเหนือโดยผ่านอเมริกาเหนือมาจีน บริษัทดัชอีสอินเดียจ้างนักเดินเรืออังกฤษชื่อ เฮนรี ฮัดสัน (Henry Hudson ? - 1611) ดำเนินการ

6 เมษายน 1609 จากอัมสเตอร์ดัม (Amsterdam) พร้อมด้วยเรือชื่อฮาฟ มูน (The Half Moon) และลูกเรือ 20 คน ซึ่งเป็นดัชและอังกฤษ ฮัดสันนำเรือข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกมาถึงเกาะนิวฟาวแลนด์ หลังจากนั้นนำเรือแล่นเรียบชายฝั่งตะวันออกจากเมนถึงนิวยอร์ก นำเรือเข้าเทียบที่นิวยอร์ก เช่นเวอร์ราซานเคยทำเมื่อปี 1532 พบเส้นทางน้ำไหลสู่ดินแดนตอนใน ฮัดสันหวังว่าเส้นทางน้ำนี้จะนำสู่จีน การเข้าสำรวจไปไกลถึงเมืองอัลบานี (Albany) ฮัดสันได้รู้ว่าเส้นทางน้ำนี้เพียงไหลสู่ดินแดนตอนในเท่านั้นจึงเดินทางกลับ เส้นทางน้ำนี้ปัจจุบันคือแม่น้ำฮัดสัน (Hudson River) ผลงานของฮัดสันในปี 1609 ทำให้ดัชได้เข้าค้าขายขนสัตว์กับอินเดียนตอนในและก่อตั้งอาณานิคมดัชในอเมริกาเหนือ (New Netherland) บนลุ่มแม่น้ำฮัดสัน ในปี 1614 อัลบานีถูกกำหนดให้เป็นศูนย์กลางการปกครองและการค้าของดัชในปี 1624

ในปี 1610 พระเจ้าเจมส์ที่ 1 (James I 1566 - 1625) ปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์สจวร์ต ปกครองอังกฤษระหว่างปี 1603 - 1625 ให้ฮัดสันค้นหาเส้นทางเดินเรือสายตะวันตกเฉียงเหนือที่อังกฤษ จากอังกฤษนำเรือมุ่งตะวันตกเฉียงเหนือค้นพบช่องแคบฮัดสัน (Hudson Strait) และอ่าวฮัดสัน (Hudson Bay) ฮัดสันประกาศดินแดนตะวันออกของอ่าวฮัดสันเป็นของอังกฤษ ในปี 1611 ขณะสำรวจอ่าวฮัดสันตอนใต้บริเวณอ่าวเจมส์ (James Bay) ลูกเรือก่อความวุ่นวาย ยึดเรือและปล่อยฮัดสัน ลูกชายและลูกเรืออีก 7 คนทิ้งไว้ที่อ่าวเจมส์ทำให้ฮัดสันและคณะเสียชีวิตในเวลาต่อมา

6. อังกฤษเป็นเจ้าทะเลแทนสเปน

6.1 ฟรานซิส เดรก ทำให้อังกฤษเป็นเจ้าทะเลในปี 1588³⁸

ฟรานซิส เดรก (Francis Drake 1540? - 1596) เป็นผู้นำในการกำจัดอำนาจทางทะเลของสเปนและอังกฤษก้าวขึ้นมีบทบาทแทนนับแต่ปลายศตวรรษที่ 16 เป็นต้นมา เดรกเป็นหนึ่งในผู้นำกองเรือพิเศษของอังกฤษ (The Sea Dogs) กองเรือพิเศษนี้จัดตั้งขึ้นอย่างไม่เป็นทางการเพื่อใช้โจมตีกองเรือสเปนที่มีกลอบโจมตีเรือสินค้าอังกฤษที่เข้าทำการค้ากับเอเชีย

ในช่วงปี 1577 - 1580 เดรกนำเรือแล่นรอบโลกเริ่มด้วยนำกองเรือ 5 ลำออกจากอังกฤษแล่นข้ามมหาสมุทรแอตแลนติก อ้อมอเมริกาใต้โดยผ่านช่องแคบมาเจลแลน เรือ 4 ใน 5 ลำของเดรกต้องอับปางและซำรุดจนต้องกลับอังกฤษ คงเหลือเพียงเรือโกลเด้น ไฮน์ (The Golden Hind) ลำเดียวที่แล่นเข้าสู่น่านน้ำแปซิฟิก เรือแล่นเรียบชายฝั่งตะวันตกของอเมริกาใต้ขึ้นไปทางเหนือสามารถยึดเรือและเข้าโจมตีเมืองท่าชายฝั่งชิลีและเปรูของสเปนได้ แต่เพราะไม่พบช่องทางเข้าสู่มหาสมุทรแอตแลนติกเพื่อกลับอังกฤษ เดรกจำเป็นต้องนำเรือมุ่งขึ้นเหนือเรียบชายฝั่งตะวันตกของสหรัฐอเมริกาผ่านแคลิฟอร์เนีย โอเรกอน และวอชิงตัน เดรกประกาศยึดครองดินแดนชายฝั่งแปซิฟิกจากแคลิฟอร์เนียถึงวอชิงตันเป็นของอังกฤษ เพราะบนเรือโกลเด้น ไฮน์ของเดรกเต็มไปด้วยของมีค่าที่ยึดและปล้นจากสเปนมาได้ เดรกคิดว่าหากนำเรือกลับทางเดิมอาจถูกสเปนจับและอาจไม่พบทางน้ำข้ามอเมริกาเหนือกลับอังกฤษ ด้วยสภาพและเหตุผลดังกล่าว เดรกตัดสินใจนำเรือมุ่งตะวันตกต่อไปโดยข้ามมหาสมุทรแปซิฟิกผ่านมหาสมุทรอินเดียและอ้อมอัฟริกา 26 กันยายน 1580 เรือโกลเด้น ไฮน์เข้าเทียบท่าเมืองพลิมัทซ์ของอังกฤษ รวมใช้เวลาในการเดินทาง 3 ปี เดรกและลูกเรือได้ชื่อว่าเป็นคนอังกฤษกลุ่มแรกที่เดินเรือรอบโลก ทองคำและของมีค่าต่าง ๆ ที่บรรทุกกลับอังกฤษมีมูลค่ากว่า 2 ล้านปอนด์ขณะนั้น พระนางอลิซาเบธ (Queen Elizabeth 1533 - 1603) ปกครองอังกฤษระหว่างปี 1558 - 1603 ภูมิใจในตัวเดรกมากและให้ตำแหน่งขุนนาง (Sir) แก่เดรก สเปนไม่ยอมรับในคำประกาศยึดครองดินแดนชายฝั่งตะวันตกของอเมริกาเหนือเป็นของอังกฤษของเดรกโดยสเปนให้เหตุผลว่าการกระทำของเดรกเป็นเยี่ยงโจรสลัด เดรกไม่สนใจคำกล่าวหานี้ ขณะเดียวกันเดรกคงนำกองเรือพิเศษของอังกฤษออกปฏิบัติการโจมตีอาณานิคมสเปนและยึดเรือสเปนเช่นที่เคยทำเสมอมา เป็นผลเพิ่มความโกรธแค้นแก่สเปนมาก

ในปี 1588 พระเจ้าฟิลิปที่ 2 (Philip II 1527 - 1598) ปกครองสเปน ระหว่างปี 1556 - 1598 ส่งกองเรือรบขนาดใหญ่ (Spanish Armada or The Armada) มาปราบกองเรือพิเศษอังกฤษ เดเรคและกองเรือรบพิเศษอังกฤษออกรับกองเรือรบขนาดใหญ่ของสเปน ผลการรบคืออังกฤษชนะ กองเรือรบขนาดใหญ่ของสเปนพยายามหลบหนีการจับกุมโดยอ้อมไอร์แลนด์ (Ireland) และสกอตแลนด์ (Scotland) แต่ต้องเผชิญพายุเรือเสียหายเกือบหมดคงเหลือรอดกลับสเปนเพียง 1 ใน 4 ของกองเรือทั้งหมด ความพ่ายแพ้ในปี 1588 ทำให้อำนาจทางทะเลของสเปนอ่อนลง เดเรคหนึ่งในผู้นำกองเรือ พิเศษอังกฤษทำให้อังกฤษก้าวขึ้นมีอำนาจทางทะเลแทนที่สเปน

7. อังกฤษพยายามก่อตั้งอาณานิคมในอเมริกาเหนือในปลายศตวรรษที่ 16 แต่ล้มเหลว

ต้นศตวรรษที่ 16 สเปนและโปรตุเกสมีอาณานิคมและได้รับผลประโยชน์อย่างมากจากอาณานิคมในอเมริกา เม็กซิโก และอเมริกาใต้ส่วนฝรั่งเศสก็มั่งคั่งจากการทำการประมงและค้าขนสัตว์ในอเมริกาเหนือเช่นกันสำหรับอังกฤษคงล่าหลังจากสามชาติดังกล่าว

ปลายศตวรรษที่ 16 ในสมัยพระนางเอลิซาเบธที่ 1 อังกฤษเริ่มต้นตัวกับการค้าของโลกที่อังกฤษคิดว่าอาจนำความมั่งคั่งสู่อังกฤษเช่นชาติยุโรปตะวันตกอื่น ๆ อันเป็นการกระตุ้นให้อังกฤษเริ่มคิดจัดตั้งอาณานิคมในอเมริกาเหนืออย่างจริงจัง เพื่อผลประโยชน์ด้านการค้าซึ่งจะติดตามมา

7.1 เซอร์ ฮัมฟรีย์ กิลเบิร์ต พยายามก่อตั้งอาณานิคมอังกฤษที่เกาะนิวฟาวแลนด์ ในปี 1583³⁹

ในปี 1583 เซอร์ ฮัมฟรีย์ กิลเบิร์ต (Sir Humphrey Gilbert 1539? - 1583) พยายามก่อตั้งอาณานิคมอังกฤษที่เกาะนิวฟาวแลนด์ซึ่งแคบแต่เคยประกาศยึดครองไว้เมื่อปี 1497 แต่ เพราะชาวอาณานิคมต้องเผชิญอากาศที่หนาวเย็น บรรีตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมไม่ได้ จึงตัดสินใจเดินทางกลับอังกฤษ เรืออับปางบริเวณน่านน้ำใกล้หมู่เกาะอะซอเรสในปี 1583 นี้เอง อันเป็นการสรุปได้ว่าความพยายามจัดตั้งอาณานิคมอังกฤษครั้งแรกในปี 1583 ต้องล้มเหลว

7.2 เซอร์ วอลเทอร์ ราเลย์ พยายามก่อตั้งอาณานิคมอังกฤษที่เกาะโรน็อคในปี

1585 - 1587⁴⁰

เซอร์ วอลเทอร์ ราเลย์ (Sir Walter Raleigh 1552? - 1618) ญาติของกิวเบริธ สืบทอดงานของกัลเบริธ โดยในปี 1585 พระนางอะลิซาเบธให้ราเลย์พยายามจัดตั้งอาณานิคมอังกฤษในอเมริกาเหนือเป็นครั้งที่สอง ราเลย์จัดส่งผู้พยพอังกฤษกลุ่มแรกขึ้นบกที่เกาะโรน็อค (Roanoke Island) ดินแดนนอกชายฝั่งคาโรไลนาเหนือ เพราะไม่สามารถปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมที่เกาะโรน็อคได้ผู้พยพอังกฤษกลุ่มแรกนี้ขอเดินทางกลับอังกฤษในปี 1586 ผู้พยพอังกฤษกลุ่มที่สองมาถึงเกาะโรน็อคในปี 1587 หนึ่งเดือนภายหลังเข้าตั้งมั่นแล้วมีเด็กหญิงเกิดที่นั่นชื่อเวอร์จิเนีย แดร์ (Virginia Dare) นับเป็นทารกอังกฤษคนแรกที่เกิดในสหรัฐอเมริกาปัจจุบัน เพราะที่เกาะโรน็อคไม่อุดมสมบูรณ์ยากแก่การหาอาหาร อินเดียนทำตนเป็นศัตรู ผู้พยพอังกฤษเองมักทะเลาะวิวาทกันเอง เรือนำส่งเสบียงจากอังกฤษไม่สามารถนำเสบียงมาส่งให้ชาวอาณานิคมที่เกาะโรน็อคได้ การติดต่อดังกล่าวหายเพราะสเปนมุ่งทำลายอาณานิคมอังกฤษโดยส่งกองเรือรบสเปนคอยขัดขวางการส่งเสบียงแก่อาณานิคมจนไม่มีเรืออังกฤษลำใดปฏิบัติการได้และกองเรือรบอังกฤษขณะนั้นไม่เข้มแข็ง เกรียงไกรพอที่จะปกป้องอาณานิคมในอเมริกาเหนือได้ แต่ในปี 1588 เมื่ออังกฤษชนะกองเรือรบขนาดใหญ่ของสเปน เรืออังกฤษได้เร่งรุดมายังเกาะโรน็อค ไม่พบชาวอาณานิคมรุ่นปี 1587 เลย ไม่รู้ว่าตายหรือมีชีวิต มีเพียงคำว่าโครอะโทน (Croatoan) สลักอยู่บนต้นไม้ คำว่า "Croatoan" เป็นชื่อเกาะที่อาศัยของอินเดียนมิตรชาวอาณานิคมโรน็อค ได้มีการตั้งข้อสันนิษฐานกันว่าชาวอาณานิคมโรน็อคอาจอพยพไปอยู่กับอินเดียนที่นั่นแต่ก็ไม่มีร่องรอยการเดินทางของชาวอาณานิคมโรน็อคไปยังเกาะนี้ นักประวัติศาสตร์เรียกการตั้งมั่นที่เกาะโรน็อคว่าอาณานิคมที่สาบสูญ (The Lost Colony)

จากความล้มเหลวในการจัดตั้งอาณานิคมอังกฤษในอเมริกาเหนือที่เกาะนิวฟาวแลนด์ในปี 1583 และที่เกาะโรน็อคในปี 1587 ทำให้อังกฤษในสมัยพระนางอะลิซาเบธท้อแท้ใจ ไม่คิดเริ่มใหม่อีกด้วย เกรงการสูญเสียชีวิตคนอังกฤษที่เป็นชาวอาณานิคม สิ้นเปลืองเงินทั้งเสียขวัญและกำลังใจ

ในบทที่ 2 จะพูดเรื่องอังกฤษเป็นใหญ่ในอเมริกาเหนือในช่วงปี 1607 - 1763 หัวข้อสำคัญที่จะกล่าว อังกฤษก่อตั้ง 13 อาณานิคม ตามแนวชายฝั่งแอตแลนติก การดำเนินชีวิตของชาวอาณานิคมอังกฤษและอังกฤษ-ฝรั่งเศสต่อสู้กันเพื่อชิงความเป็นใหญ่ในอเมริกาเหนือ

เชิงอรรถที่ 1

1. Oliver P. Chitwood, **Rembert W.** Patrick and Frank L. Owsley, The American People : A History Volume I to 1877. (New Jersey : D. Van Nostrand Company, Inc. 1962.) **pp.** 3-4.
2. The World Book Encyclopedia : A Volume 1. (Chicago : World Book Childcraft International, Inc. 1982) **p.** 108.
3. The World Book Encyclopedia : E Volume 6. (Chicago : World Book Childcraft International, Inc. 1982) **pp.** 276-277.
4. The World Book Encyclouedia : M. Volume 13. (Chicago : World Book Childcraft International, Inc. 1982) **pp.** 256-257.
5. The World Book Encyclopedia : A. Volume 1. **pp.** 971-974 ,
6. The World Book Encyclopedia : I Volume 10. (Chicago : World Book Childcraft International, Inc. 1982). **p** 82.
7. Glenn W. Moon, John H. Mac **Gowan**, Story of Our Land and People. (Holt **Rinchart** and Winston, Inc. 1957) **pp.** 7-9
8. I bid. , **pp.** 13-14
9. I bid. , **p.** 12
10. I bid. , **pp.** 12-13
11. I bid. , **pp.** 14-16
12. I bid. , **pp.**16-18
13. Merle Burke, United States History : The Growth of Our Land. (Chicago : American Technical Society. 1953). **pp.**2-3
14. I bid. , **p.**3
15. Loc.cit.

16. R. **Jackoon** Wilson, James **Gelbert**, Stephen Nissenbaum, Donald Scott, Carville **Earle**, and Ronald Hoffman, The Pursuit of Liberty : A History of the American People. (New York ; Alfred A. Knopf. 1984) pp. 4-5
17. I bid., pp. 5-8
18. I bid., p. 9
19. I bid., p. 13
20. I bid., p. 15
21. Burke, United States History : The Growth Our Land. p.6
22. I bid., p.9
23. I bid., p.8
24. Moon, Story of Our Land and People. pp.30-32
25. I bid., pp . 33-34
26. I b id. , pp.34
27. I bid., pp 34-35
28. Burke, United States History : The Growth Our Land. pp. 11-12
29. I bid., p.12
30. I bid., pp.13-14
31. Moon, Story of Our Land and People p.41
32. I bid., pp. 41-42
33. Burke, United States History : The Growth Our Land. p. 13
34. Moon, Story of Our Land and People. pp. 43-44
35. I bid., pp. 44-46
36. I bid., p. 46
37. I bid., p. 46-47

38. I bid.,' p. 48-50

39. I bid., p. 50-51

40. I bid., p. 51

41